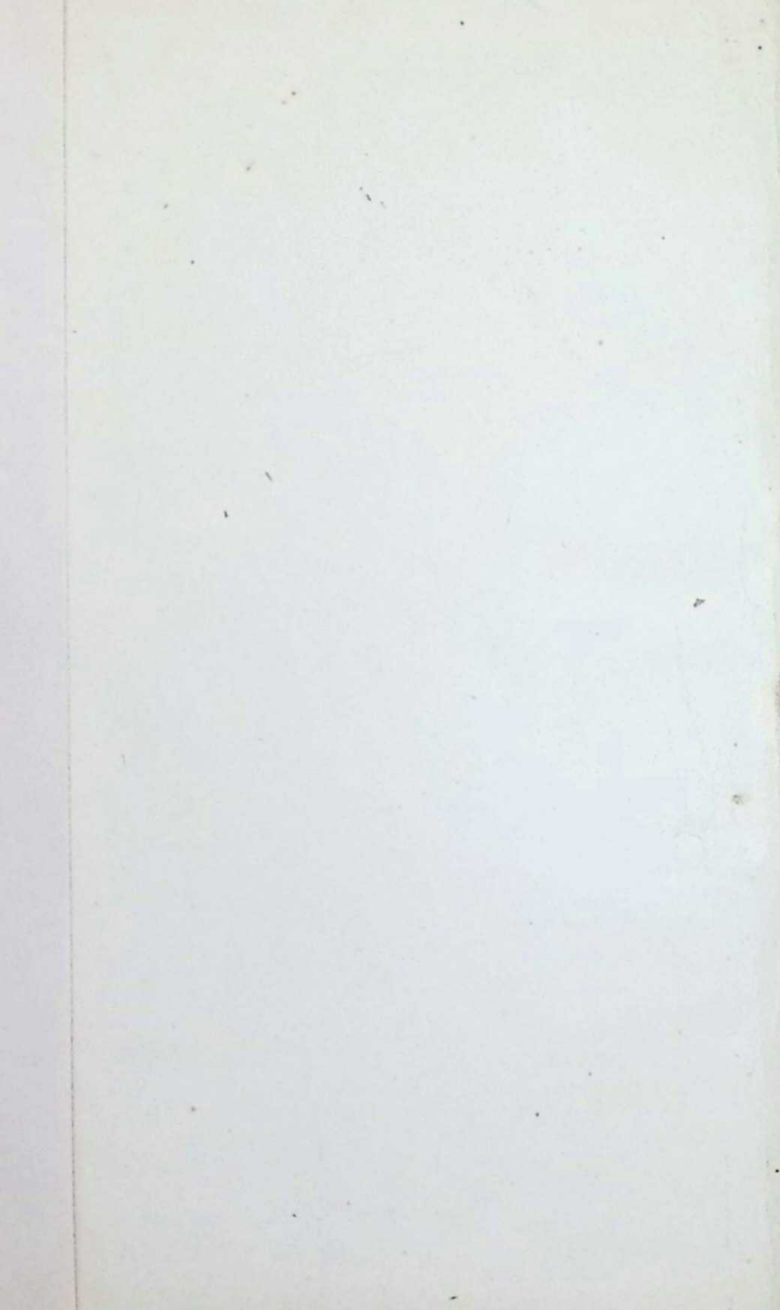
அருள்வாக்கு

திரு முருக கிருபானந்தவாரியார்

தமிழ்ப்பண்ணை

அருள் வாக்கு

அருள்மொழி அரசு
திருமுருக
கிருபானந்தவாரியார்

தமிழ்ப்பண்ணை
தியாகராய நகரம். சென்னை-17

முதற்பதிப்பு: அக்டோபர், 1965.
இரண்டாம்பதிப்பு : ஆகஸ்ட், 1966.
மூன்றும்பதிப்பு : செப்டம்பர், 1969.

விலை ரூ. 1-50

அச்சிட்டோர்:
ராமன்ஸ் பிரிண்டிங் பிரஸ்,
81\5 பாண்டி பஜார், சென்னை-17

5-5

பதிப்புரை

அகரத்தை முதலாகக் கொண்டு குறள் வடித்தார் வள்ளுவப் பெரியார்.

அருளை இருப்பிடமாக்கி, ஆண்டவனின் அடியார்களை உருவாக்கினார், திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் அவர்கள்.

அத்தகைய அடியார்களின் வரலாற்றைத் தனக்கே உரித்தான தனித்தமிழில் தெள்ளத் தெளிவாக எழுதி இருக்கின்றார் வாரியார் அவர்கள்.

அத்துடன் பக்தி ரசம் சொட்டும் தனிக் கட்டுரைகளும் இத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

பொருள் நிறைந்த ஒவ்வொரு வாக்கியத்திலும் அருள்வாக்கு மணக்கிறது.

இதைப் பெருமையுடன் உங்கள் முன் படைக்கின்றோம், தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் வாழ்த்தும், வரவேற்கும் என்ற நம்பிக்கையில்.

வணக்கம்

அன்பன்,

சின்ன அண்ணாமலை

அருணகிரிநாதர்

வெய்யில் அதிகம் உண்டானபோது, மழை வருவது இயல்பு. அதுபோல் அதர்மம் உண்டான போது ஞான வானில் கருணை மேகங்கள் தோன்றி தருமம் என்ற மழை பொழியும்.

இன்றைக்கு ஈராயிரம் ஆண்டுகட்குமுன் 'அறம் எது? மதம் எது?' என்று மக்கள் உணராது மயங்கித் தியங்கியபோது, திருவள்ளுவர். என்ற செழுங்கொண்டல்தோன்றி அறம் பொருள் இன்பம் என்ற முப்பாலும் விளங்க, ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பதுமுறை திருக்குறள் என்ற மழையைப் பொழிந்தது. அந்த அறப்புனல் இன்னும் பள்ளத்திலே மட்டுமின்றி மேட்டிலும் தேங்கி உலகை உய்விக்கின்றது.

இதுபோல், 15-ம் நூற்றுண்டில் சைவ வைணப் பூசல்என்ற வெப்பத்தால் மக்கள் நலிந்த போது, திருவண்ணுமலேயில் அருணகிரி என்ற கார்மேகம் எழுந்து, சிந்தை குளிர, செவி குளிர, உயிர் குளிர, ஊன் குளிர திருப்புகழ் என்ற அமுதத் தமிழ் மழையைப் பொழிந்தது! பதினுருயிரம் முறை பொழிந்தது.

முருகப் பெருமானிடம் அருள் பெற்றவர்கள் பலர். ஆனல்மெய்ஞ்ஞானபண்டிதனும்செவ்வேட்

பரமன் திருவாக்கால் பிரணவ மந்திர உபதேசம் பெற்றவர்கள் மூன்றே பேர்தான்.

(1) சிவபெருமான்
(2) அகத்தியர்
(3) அருணகிரிநாதர்
நரசிரேட்டர் அருணகிரியார்
தேவசிரேட்டர் சிவபெருமான்
முனிசிரேட்டர் அகத்தியர்

"வேலா சரணம் சரண மென்மேல் வெகுளாமல் இனி
மேலாயினுங் கடைக் கண்பார் பருப்பத வேந்தன் மகள்
பாலா குறுமுனியார்க்குந் திருப்புகழ்ப் பண்ணவர்க்கும்
ஆலால முண்டவர்க்கும் உபதேசித்த என் ஆண்டவனே"

என்று முருகரந்தாதி மொழிகின்றது.

அருணகிரியாருடைய பெருமையை அநுபூதி மானுகிய தாயுமானப் பெருந்தகையார் பல இடங்களில் பாராட்டுகின்றார்.

"கந்தரநு பூதி பெற்று கந்தரநு பூதிசொன்ன
எந்தையருள் நாடியிருக்கு நாள் எந்நாளோ!
ஐயா அருணகிரி அப்பா உனைப்போலே
மெய்யாக ஓர் சொல் விளம்பினரார் — வையகத்தோர்
சாற்றரி தென்றே சற்றூர் தன்னனையாய் முக்கணெந்தை
நாற்றிசைக்குங் கை காட்டினன்"

என்றெல்லாம் இனிது வியந்து துதிக்கின்றார்!

அருணகிரிநாதர் நினைக்க முக்தியளிக்குந் திருத்தலத்திலே சிறந்த சைவமரபிலே தோன்றினர்.

"நல்லாறு தெரிந்துணர நம்பர்
அருளாமையினால், கொல்லாமை மறைந்துறையும்
பரசமயங் குறுகினேன்!"
— அப்பர்

அதுபோல் ஆறுமுகப் பெருமான் அருள் துணை செய்யாமையால் அருணகிரியார் தனது இளமைப் பருவத்தை இருமணப் பெண்டிர்பால் கழித்தனர். அதன் பயனாக நோய்வாய்ப்பட்டார்.

பிணியின் முதிர்ச்சியால் வல்லாள ராஜனுடைய கோபுரத்தின் உச்சியில் ஏறி 'முருகா' என்று கீழே உருண்டார்.

பண்டைத் தவ வலிமையால் முருகப் பெருமான் குருவடிவாகத் தோன்றி செங்கரத்தில் தாங்கி, அவருடைய செவியில், "சும்மா இரு சொல்லற" என்று உபதேசித்து அருளி மறைந்தார்.

அருணகிரிநாதர் அங்ஙனமே சிவயோக சமாதியில் அமர்ந்திருந்தார்.

அகத்தே கண்ட முருகவேளைப் புறத்தேயுங் கண்டார்.

"கருணையடியரொ டருணையில் ஒருவிசை
சுருதி புடைதர வருமிரு பரிபர
கமல மலரடி கனவிலும் நனவிலும் மறவேனே"

"அருணகிரி ! நம் திருப்புகழை உலகம் உய்யப் பாடு" என்றார் முருகவேள்.

"ஐயனே ! வேதாகமங்கட்கும் எட்டாத நின் புகழை ஏடு எழுதா முழு ஏழையாகிய எளியேன் எங்ஙனம் பாடுவேன் ?" என்று கேட்டார்.

முருகன் அவருடைய நாவிலே வேலாயுதத்தால் 'ஓம்' என்ற தனி மொழியை ஏந்தி "முத்து என்று பாடுக" என்று பணித்தருளினர்.

உடனே அருணகிரிநாதருக்குக் கடல்மடை திறந்த வெள்ளம்போல வாக்கில் தமிழ்வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தது.

'அறிவுமறி தத்துவமும், அபரிமித வித்தைகளும்
அறியென இமைப் பொழுதில் வாழ்வித்த வேதியனும்'

என்று திரு வகுப்பில் கூறியிருக்கின்றூர் அருணகிரியார். அக்கணத்திலே சகலகலாவல்லுனராகி, சிவஞானச் செம்மலாய்த் திகழ்ந்து பாடுகின்றூர்.

'முத்தைத் தரு பத்தித் திருநகை
அத்திக்கிறை சத்திச்சரவண
முத்திக் கொரு வித்திக் குருபர — எனவோதும்'

என்று பாடுவாராயினர்.

பட்டினத்தார்

அறம் இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று இல் லறம், மற்ருென்று துறவறம்.

இந்த இரு அறங்களில் எது சிறந்தது என்ற வினுவும் எழும். இதற்குத் தாயுமானுர் விடை கூறுகின்ருர். "எல்லாம் இறையருளாலே நடை பெறுகின்றன. என் செயலால் யாதொன்றும் நிகழமாட்டா" என்று தன்மயமற்று சிவமயமாக நிற்பாராயின் இல்லறமும் துறவறமும் இரண்டும் உயர்ந்தனவே என்ருர்.

"சாட்டையில் பம்பர சாலம் போலிறை
ஆட்டுவான் உலகலொம் அறிந்து நெஞ்சமே
தேட்ட மொன்றற அருட் செயலில் நிற்றியேல்
வீட்டறந் துறவறம் இரண்டும் மேன்மையே"

துறவறநெறியில் நின்று முத்தி பெற்றவர் களில் தலை சிறந்தவர் பட்டினத்துச் சுவாமிகள்.

"பாரனைத்தும் பொய்யெனவே பட்டினத்துப் பிள்ளையைப் போல்
ஆருந் துறக்கை அரிது அரிது"

என்கிருர் அனுபூதிமானுகிய தாயுமானுர்.

உலகிலே பலர் துறந்து போகின்ருர்கள். ஆனுல் அவர்கள் துறப்பதில்லை. துறக்கப்படு

கின்றார்கள். கடன் பட்டு துறப்பாரும் கொலை செய்து மாறுவேடம் பூண்பதற்காகத் துறப்பாரும், மனைவியின் கொடுமைக்கு ஆற்றாது துறப்பாரும் பலர் உண்டு. உண்மைத் துறவிகள் மிக மிகச் சிலரே.

ஒன்பது கோடி பொன்னையும் பொருளையும் இளம் மனைவியையும், மாடமாளிகையையும் நில புலங்களையும் விடுத்து ஒரு கணத்தில் துறந்தவர் பட்டினத்துச் சுவாமிகள். அவருடைய பாடல்கள் மிக்க அரும்பெரும் உண்மைகளை உணர்த்துவன.

> விட்டேன் உலகம் விரும்பேன் இருவினை வீணருடன்
> கிட்டேன் ; அவர் உரை கேட்டும் இரேன் ;
> மெய்கெடாத நிலை
> தொட்டேன் ; சுகதுக்கம் அற்றுவிட்டேன் :
> தொல்லை நான்மறைக்கும்
> எட்டேன் எனும்பரம் தானே வந்தென்பால் எய்தியதே.

இப்பாடலை உற்று நோக்குங்கள். அடிகளாருடைய நன்னிலை நன்கு விளங்கும்.

பட்டினத்துச் சுவாமிகள், காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே சைவவேளாண் செட்டி மரபில், சிவநேச குப்தருக்கும் ஞானகலையம்மைக்கும் மகனாக அவதரித்தவர். திருவெண்காடர் என்பது இவருடைய திருப்பெயர். இளமையிலே கல்வி கேள்விகளில் சிறந்தவராக விளங்கினார். தாயிடம் அளவற்ற அன்பு பூண்டு ஒழுகினார். அளவற்ற நிதிகளுடன் பெரிய வாணிபம் புரிந்து வாழ்ந்தார். இறைவன் மகன் முறையில் வந்து,

> ''காதற்ற ஊசியும் வாராதுகாணுங் கடைவழிக்கே''

என்று எழுதிய ஓலையைக் கொடுத்து மறைந்தருளினார்.

அதனைப் படித்த மாத்திரத்தில் அத்தனையும் துறந்து, கடுந் துறவியாகச் சென்றார். தாய்க் கருமங்களை மெய்யன்புடன் புரிந்தார். சேந்தனை வேந்தன் சிறையிலிட்டான். பட்டினத்துச் சுவாமிகள் ஒரு பாடலைப்பாடி சேந்தனாரைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்தார்.

வடநாட்டில்உஜ்ஜெயினியைப்பத்ரகிரிஎன்ற மன்னவன் ஆண்டுவந்தான். சுவாமிகள் வட நாட்டு யாத்திரை செய்தபோது அங்கு விநாயகர் கோவிலில் அமர்ந்து நிஷ்டானுபூதியில் தன்னை மறந்திருந்தார்.

மன்னவனுடைய அரண்மனையில்பொன்னும் முத்துங் கவர்ந்துகொண்டு சென்ற கள்வர்கள், ஒரு முத்து மாலையை விநாயகருடைய கழுத்தி லிட்டுச் சென்றார்கள். இருளில் அது பட்டினத்தார் கழுத்தில் விழுந்தது.

காவலர்கள் இவரைக் கள்வன் என்று மன்ன னிடம் காட்டினார்கள். பத்ரகிரி மன்னன் அவரைக் கழுவில் ஏற்றுமாறு கட்டளை யிட்டான். சேவகர் கள் அடிகளாரைக் கழுமரத்தின் அருகில் கொண்டு போய் நிறுத்தினார்கள்.

அடிகளார் கழுமரத்தைப் பார்த்துப் பாடு கின்றார்:

''என் செயலாவது யாதொன்றும் இல்லை இனித் தெய்வமே
உன் செயலே யென்று உணரப்பெற்றேன் இந்த வூன்எடுத்த
பின்செய்த தீவினை யாதொன்றும் இல்லை ! பிறப்பதற்கு
முன் செய்த தீவினையோ இங்ஙனே வந்து மூண்டதுவே''

என்று பாடினார். பாடி முடிந்தவுடன் கழுமரம் எரிந்துவிட்டது.

அதுகண்ட பத்ரகிரி மன்னன் அவருடைய சீடனுக ஆனுன். திருவிடைமருதூரில் அவனுக்கு முத்தி கிடைத்தது.

ஒருநாள் பட்டினத்துச் சுவாமிகள் ஊருக்கு வெளியில் பயிர் அறுவடையான ஒரு வயலில் வரப்பின் மீது தலைவைத்துச் சயனித்துக் கொண் டிருந்தார்.

சிறு பெண்மணிகள் நீர் எடுக்க அவ்வழி சென்ருர்கள். ஒரு பெண் மற்ருெரு பெண்மணி யைப் பார்த்து,

"கமலா! துறவியாயிருந்தால் இப்படித் தானே இருக்கவேணும். கோடீச்சுரனுகப் பஞ்சு மெத்தையில் படித்திருந்த இவர் இன்று அறுத்த வயலில் படுத்திருக்கின்ருரே! கடுந் துறவி"

"விமலா! இவர் சிறந்த துறவிதான்; ஆனுல் துறவு நிலை இன்னும் பூர்த்தியாகவில்லை. சிறிது குறைவு இருக்கிறது."

"கமலா! என்ன குறைவு"

"விமலா! முன் பஞ்சுத் தலையணை மீது தலை வைத்திருந்தார். இப்போது வரப்பின் மீது தலை வைத்திருக்கின்ருர். தலையணையைத் துறந்தாரே யன்றித் தலைக்கு உயரம்வேண்டும் என்ற எண் ணத்தைத் துறக்கவில்லை."

இதனை அடிகளார் கேட்டார். அப்பெண்மணி கூறுவதும் உண்மைதானே! எம்பிராட்டி உமா தேவியார் அவளை உபதேசிக்குமாறு செய்தாள் என்று எண்ணி, வரப்பின்மீது தலைவைக்காமல் நடுவயலில் படுத்தார்.

நீர் முகந்துகொண்டு திரும்பி வருகின்ற போது பார்த்தார்கள்.

"கமலா! இப்பொழுது பார்த்தனையா? முன் ஏதோ கூறினையே? துறவில் சிறிது குறைவு இருக்கின்றது என்றனையே, வரப்பின் மீது தலை வைத்து இருக்கின்றார் என்றனையே! இப்பொழுது நடுவயலில் படுத்து இருக்கின்றார்!"

"விமலா! துறவுநிலை பூர்த்தியாகி விட்டது. ஆயினும் இன்னும் ஓர் அணுவளவு குறை யுளது."

"கமலா! என்ன குறை?"

"விமலா! நம்மைப்பற்றி மக்கள் என்ன பேசுகின்றார்கள் என்று காதுகொடுத்துக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார். ஊரவர் பேச்சைக் கேட்கும் வரை துறவு பூரணமாகாது" என்றாள்.

"பட்டினத்துச் சுவாமிகள் இதனையும் கேட்டார். தலையிலே ஒரு தட்டு தட்டிக்கொண்டார். கண்ணீர் ததும்பியது அப்போது.

> "வித்தாரமும் கடம்பும் வேண்டா மடநெஞ்சே
> செத்தாரைப் போலத் திரி"

என்று பாடினார்.

பல தலங்கள் சென்று தரிசித்தார்! ஆங்காங் குள்ள இறைவனைப் பாடினார். திருவொற்றியூரில் அவருக்குப் பேய்க் கரும்பு இனித்தது. அங்கு சிவலிங்கமாக எழுந்தருளினார்.

திருநாவுக்கரசர்

உலகங்கள் பல; அவைகளில் வாழும் உயிர்களும் எண்ணில்லாதன.

மக்களைப் பிரிவினை செய்பவர் ஆண் பெண்; கற்றவர் கல்லாதவர்; பணக்காரர் வறியவர் என்று பிரித்துக் கூறுவார்கள்.

அகில லோகத்திலும் உள்ள உயிர்கள் அனைத்தையும் இரண்டாகப் பிரிக்கவேண்டுமாயின் எப்படிப் பிரித்துக் கூறுவது? உயிர்கள் என்றால் மனிதன், ஆடு, மாடு, புலி, எலி, ஆனை, பூனை, பாம்பு, பல்லி, தேவர், சித்தர் இப்படி எத்தனையோ வகைப்பட்ட உயிர்கள் இருக்கின்றன. அவைகள் அனைத்தையும் ஒருங்கே வைத்துச் சிந்தித்து ஆன்றோர்கள் இருபகுப்பாகப் பிரித்தார்கள்.

ஒன்று நாவினால் பேசுகின்ற உயிர்கள்; மற்றொன்று நாவினால் பேசாத உயிர்கள். பேசுகின்ற உயிர்கள் உயர்திணை; பேசாத உயிர்கள் அஃறிணை.

உயர்வு தாழ்வு என்றுதான் கூறுவது மரபு. தாழ்திணை என்று கூறவேண்டும். தாழ்ந்தவனைத் தாழ்ந்தவன் என்று கூறினால் அவன் மனம்

வருந்தும். பிறர் மனம் நோகப் பேசுவது கருணை யாகாது. ஆகவே உயர்வு அல்லாத திணை என்ற பொருளில் அஃறிணை யென்றார்கள்.

உயிர்களில் உயர்வு எதனால் வருகின்றது? வாய் திறந்து பேசுவதனால் வருகின்றது. மனிதன் பேசுகின்றான். அதனால் உயர்திணை யாகின்றான்.

மனிதனைவிட வலிமையுடையவை சிங்கமும் புலியும். மனிதனைவிட செய்தொழிலில் வல்லவை சிலந்தியும், வான் குருவியும்; மனிதனை விட நன்றியறிவுடையது நாய்; இவை அனைத்தும் அஃறிணைகளே.

ஆகவே உயர்வு வலிமையாலும், தொழிலா லும் அழகாலும் இல்லை. பேச்சினால் அமை கின்றது! பேசுவது வாயன்று. நா.

மனிதனுடைய நாக்கு மென்மையாக வளைந்து தரும் இயல்புடையது. அதனால் மனிதன் இனிது பேசுகின்றான். நாவிலே நீர் ஊறியவண்ணம் உளது. சொல் இனிமையாக அமைய வேண்டும். எனவே உயர்வு நாவினால் ஏற்படுகின்றது.

ஒவ்வொரு தொகுதிக்குந் தலைவன் வேண்டும். ஒவ்வொரு கட்சிக்குந் தலைவர்கள் இருக்கின் றார்கள். தலைவனை அரசன் என்பது மரபு.

1. பர்வதங்கட்கு அரசன்—(இமவான்) மலை அரசன்
2. மரங்களுக்கு அரசு—அரசமரம்
3. நாகங்களுககு அரசு—(ஆதிசேடன்) நாகராஜா
4. யானைகட்கு அரசு—(ஐராவதம்) கஜராஜா
5. தேவர்கட்கு அரசு—(இந்திரன்) தேவராஜா
6. தியாகிகட்கு அரசன்—தியாகராஜா
7. பறவைகட்கு அரசு—(கருடன்) பட்சி

8. விலங்குகட்கு அரசு—(சிங்கம்) மிருகராஜா
9. நதிகட்கு அரசு—(கடல்) சமுத்திரராஜா
10. அகில உலகங்களிலும் உள்ள
நாவுகட்கெல்லாம் அரசு—திருநாவுக்கரசு

இங்கே சிந்திக்கவேண்டியது ஒன்றுள்ளது. குருநாதர் ஒருவர் உளார் என்ருல் அறிவில்லாத ஒரு கோடி மூடர்கட்குக் குரு என்ருல் அவருக்குச் சிறப்பு கிடையாது.

பண்டிதர்களான பதினுயிரம் சீடர்கட்கும் குரு என்று இருத்தலே பெருமை.

அதுபோல வெறும் நாவுகட்கு அரசு அன்று. சீரும் சிறப்பும் பொருந்திய திருநாவுகட்கு அரசர் ஆதலால் திருநாவுக்கரசர்.

உலகம் எப்பொழுது தோன்றியதோ, தெரியாது. கோடிக்கணக்கான யுகங்களாக உலகம் உளது. இந்த உலகங்கள் பல. அவைகளில் உள்ள உயிர்கள் எண்ணத் தொலையாதன. அந்த உயிர்களில் உயர்ந்தவை உயர்திணே. உயர்திணேயில் வெறுநாவுடையவர் பலர், திருநாவுடையவர் கட்கெல்லாம் அரசராக ஒருவரே யமைந்தார். அவர்தான் தென் தமிழ்நாட்டில் திருவாமூரில் பழந் தமிழ்க் குடியில் புகழனுருக்கும் மாதினி யாருக்கும் அருந்தவப் புதல்வராக அவதரித்த மருணீக்கியார் என அறிக.

இவருக்குத் திருநாவுக்கரசர் என்று பட்டந் தந்தது யார்? ஒரு சங்கத்தார் அன்று; அவருடைய சீடர்களன்று. அகில வுலக நாயகராகிய சிவபெருமானே 'திருநாவுக்கரசு' என்று அழைத்தார்.

எத்தனையோ கோடி உலகங்களில், கோடானு கோடி உயர்திணையான உயிர்கட்கெல்லாம் இவர் ஒருவரே அரசர் என்று சகலலோகநாயகன் கூறினான் எனில் திருநாவுக்கரசரது பெருமை ஏட்டிலும் பாட்டிலும் அடங்குமோ?

அதனால்தான் சேக்கிழார் பெருமான்,

திருநாவுக் கரசுவலர் திருத்தொண்டின் நெறிவாழ
வருஞானத் தவமுனிவர் வாகிசர் வாய்மைநெறி
பெருநாமச் சீர்பரவ லுறுகின்றேன் பேறுலகில்
ஒருநாவுக் குரைசெய்ய ஒண்ணுமை யுணராதேன்

என்று வியந்து அயர்ந்து நிற்கின்றார்.

தேனாகத் தித்திக்கின்ற வாக்குடையவர் திருநாவுக்கரசர். அவருடைய திருவடியை மறவாமல் சிந்தித்தால் நமக்கு நாவன்மை யுண்டாகும்.

காலால் நடக்கும் நாம் நாவாலும் நடக்க வேண்டும்.

''நாமேல் நடவீர் நடவீர் இனியே''

என்கின்றார் அருணகிரியார்.

அப்பர் பெருமான் அமுதவாக்கில் இருந்து வந்த தேனினும் இனிய செந்தமிழ்ப் பாடல்களில் ஒன்றை இங்கே தருகிறேன்.

தேனோக்கும் கிளிமழலை உமைகேள்வன் செழும்பவளந்
தானோக்கும் திருமேனித் தழலுருவாம் சங்கரனை
வானோக்கும் வளர்மதிசேர் சடையானை வானோர்க்கும்
ஏனோர்க்கும் பெருமானை என்மனத்தே வைத்தேனே.

கிளி கொஞ்சுவதுபோல் என்பார்கள். எம் பெருமாட்டி உமாதேவியார் கிளிபோல் கொஞ் சிக் கொஞ்சிப் பேசுவார்.

பெரிய இசை வித்வான்கள் பாடினால் இளம் இசைவாணர்கள் ஒருபுறம் இருந்து நோக்கு வார்கள். ஏன்? இசை நுணுக்கங்களைத் தாமும் உணரும் பொருட்டு.

தித்திக்கின்ற சுவைப் பொருள்களுக்கெல் லாம் அரசாகிய தேன் உமையம்மையின் பேச் சினை ஒருபுறம் ஒதுங்கிநின்று நோக்குகின்றதாம். உமையம்மையாரின் மொழியிலுள்ள இனிமை யைக் கண்டு வியந்து நிற்கின்றது தேன். எனவே தேனினும்இனிய செஞ்சொல்லையுடையவர் தேவி யார். இத்தகைய உமையின் கேள்வன் சிவ பெருமான். எந்தப் பொருளும் சிவப்பாக இருந் தால் அழகாக இருக்கும். சிவப்பு நிறமுள்ள பெண் மணியையும் சிவப்பு நிறமுள்ள ஆடவனையும் உலகம் விரும்பும்.

சிவப்பு நிறத்திற்கு அரசு பவளம். அந்தப் பவளம் வந்து பார்க்கின்றதாம் சிவபெருமானு டைய திருமேனியை பவளத்திலும் மேலான சிவந்த திருமேனி

"செம்பவளந் தானோக்குந் திருமேனித் தழலுருவாம்
சங்கரன்"

சம்—சுகம். கரன்—செய்கின்றவன். சுகத் தைச் செய்கின்ற தெய்வம் சிவமூர்த்தி.

வீட்டிலேயுள்ள இல்லறத்துக்குரிய மனைவி மார்கள் இம்மண்ணுலகத்திற்கு நாங்கள் துணை

புரிவோம் என்ற குறிப்பினைக் காட்டத் தலையில் நிலாப் பிறைபோல நிலம் நோக்கிய வண்ணம் மலர் சூடிக்கொள்வார்கள்.

சிவபெருமான் நான் விண்ணுலகத்திற்குத் துணைபுரிவேன் என்று உணர்த்திய வண்ணம், வானோக்கிய நிலாவையே முடியில் சூடியுள்ளார். அது தேய்மதியன்று. வளர்மதியாகும்.

''வானோக்கும் வளர்மதிசேர் சடையானை''

''அவர் வானோர்க்கும் ஏனோர்க்குந் தலைவன்'' அப்பரமனைப் பலர் கட்டிச் சுருட்டிக் கக்கத்தில் வைப்பர். கருத்தில் வையார், அவர்கள். பட்டப் பகலை இரவென்று கூறிடும் பாதகர்கள் ஆவார் கள். ஆதலால் அடியேன் அப்பரமனை என் மனத்தே வைத்தேனே. நெஞ்சகமே கோயிலாக அவரை வைத்திருக்கின்றேன்.

நெஞ்சகமே கோயில் நினைவே சுகந்தம் அன்பு
மஞ்ச நீர் பூசைகொள்ள வாராய் பராபரமே.

என்றபடி அப்புனித நாயகனை என் உள்ளத்தில் வைத்திருக்கின்றேன் என்கின்றார் திருநாவுக் கரசர்.

என்ன இனிய வாக்கு. கனியமுதமன்ன கரும் பினும் தித்திக்குந் தெய்வீக வாக்கு.

கங்கை வேடனும் காளத்தி வேடனும்

அன்பு என்ற ஒன்றுடன் கூடியிருப்பது தான் உயிர் வாழ்க்கை. அன்பு இல்லையானால் அவ்வுடம்பு எலும்பின் மீது தோல் போர்த்த ஒரு பொம்மை போன்றது.

> அன்பின் வழிய துயிர்நிலை, அஃதிலார்க்(கு)
> என்புதோல் போர்த்த வுடம்பு

என்கின்றார் திருவள்ளுவர்.

ஆகவே உயிர் வாழ்க்கைக்கு உயிராக இருப்பது அன்பு. உயிர்களின் சிகரமாக இருப்பவன் மனிதன். ஆகவே மனிதன் அன்பு என்ற ஒன்றை மேற்கொள்ள வில்லையானால் அவன் மனிதனாக மாட்டான்.

இனி இந்த அன்புடைமை உயர்ந்த பண்புடையவர்பால் காணப்படும்.

கருடனுடைய குஞ்சு பறக்குமானால் அதில் வியப்பு ஒன்றும் இல்லை. ஆமைக்குஞ்சு ஆகாயத்தில் பறந்து போனால் அது ஆச்சரியமல்லவா ?

அதுபோல் கொலை புலை பரம்பரையாகவே இல்லாத அந்தணர்—சைவர் முதலியோர் அன்

புடையவராக இருந்தால் அது ஆச்சரியம் ஆகாது. பரம்பரையாகவே கொலை புலை முதலிய கொடுங் குணங்கள் நிறைந்த வேடர் மரபில் ஒருவர் அன்புக்கு உறைவிடமாக— அன்பின் சிகரமாக விளங்குவராஞல் அது மிக மிக ஆச்சரியமாகும்.

கங்கைக் கரையில் வாழ்ந்த குகனும், காளத்தியில் அருள் பெற்ற கண்ணப்பரும் வேடர் குலத்தில் வந்தவர்கள்.

இருவர்களும் அன்புருவமாகத் திகழ்ந் தார்கள்.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் நால்வரில் நனி சிறந்தவர். சன்மார்க்க ஆசிரியர். கல்லுங் கசிந் துருகுமாறு கனியமுதம் அன்ன திருவாசகத்தைப் பாடி யருளினவர். இத்தகைய பெருமாஞர் வியந்து பாராட்டுகின்ருர் கண்ணப்ப நாயஞரை.

அவர் பாராட்டுகின்ற அழகே ஒரு தனிச் சுவையானது.

"சமானமில்லாதவர்கள் இருவர்" என் கின்ருர்.

"அந்த இருவர் யார்?"

"கண்ணப்பர் ஒன்று"

"நான் ஒன்று"

என்கின்ருர்.

"கண்ணப்பருக்கும் இந்த வுலகிலே நிகர் கிடையாது" என்ருல் மணிவாசகர் தற்பெருமை பேசுகின்ருரா என்று தோன்றும். இல்லை, இல்லை.

" அன்புடையவர்களிலே கண்ணப்பருக்குச் சமானம் இல்லை. அன்பு இல்லாதவர்களிலே எனக்குச் சமானம் இல்லை" என்கின்றார்.

ஆ! ஆ! என்ன அருமை; அன்பின் உச்சியில் கண்ணப்பரும், அதன் அடியில் மாணிக்க வாசகரும் நிற்கின்றார்கள். அந்தப் பாடல் இது.

> கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்
> என்னப்பன் என்னொப்பில் என்னையும் ஆட்கொண்டருளி
> வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான் கருணைச்
> சுண்ணப்பொன் நீற்றற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பி.

மார்க்கத்தில் போட்டுத் தேய்ந்த பழஞ் செருப்பு சிவபெருமானுடைய புருவ நடுவில் ஏறியது.

கொப்புளித்து உமிழ்ந்த தண்ணீர் பரமேச்வரனுக்குச் சிறந்த அபிஷேகமாயிற்று. சிறிது கடித்து எச்சில் செய்த மாமிசத்துண்டு உயர்ந்த தேவாமிர்தம் போல் ஆயிற்று. வனவேடன் பக்த சிகாமணியாக ஆனான். ஆதலால் பக்தி என்ன தான் செய்யாது? இது பரம ஆச்சரியம்! என்று கூறுகின்றார் ஆதிசங்கரர்.

> மார்க்காவர்தித பாதுகா பசுபதே ரங்கஸ்ய கூர்ச்சாயதே
> கண்டுஷாம்பு நிசேஷசனம் புரரிபோர் திவ்யா பிஷேகாயதே
> கிஞ்சித் பக்ஷித மாம்ஸ சேஷ கபளம் நவ்யோப ஹப்ராயதே
> பக்தி: கிம் நகரோதி அஹோ வநசரோ பக்தாவதம் சாயதே.

கண்ணப்ப நாயனாரை சமயகுரவர் நால்வர்களும், நக்கீரர் முதலிய பெரும் புலவர்களும், புகழ்ந்து பாடியிருக்கின்றார்கள்.

இவர் அன்புருவமாகி இறைவன் மீது எல்லை யில்லாத அன்பினைச் செலுத்தி ஆறுநாள் தொண்டு செய்து முத்தி பெற்ருர்.

இனி கங்கை வேடர் குல திலகராம் குகப் பெருமானைப் பற்றிச் சிந்திப்போம். குகன் உயர்ந்த அன்புக் கருவூலமாக விளங்கினுன். இராமரிடம் அன்பு செலுத்தியவர்கள் பலர். அநுமான், சுக்ரீவன், விபீஷணன், ஜடாயு, சபரி, சரபங்கர், பாரத்துவாசர் முதலியோர் ஸ்ரீராமரை நேசித்தார்கள். ஆனல் பயன் ஒரு சிறிதுங் கருதாது நேசித்தவன் குகன்; நிஷ்காம்ய பக்தி செய்தவன்.

நாட்டிலே குகனுர் செய்த நன்மையை நயக்கமாட்டேன்

என்று சுக்ரீவன் கூறி வியந்து பாராட்டுகின்ருன்.

மிகச் சிறந்த நண்பனுகக் குகன் விளங் கினுன்.

அதனல் இராமன் அவ்வேடர் குலத்தவனை, ஆசாரம் கல்வி தகுதி முதலிய ஒன்றினுலும் இல்லாத அவனை, தன் தம்பி என்று கூறித் தழுவிக் கொண்டார்.

'' ஆழநீர் கங்கை அம்பிகடாவிய
ஏழை வேடனுக் கெம்பிநின் தம்பி; நீ
தோழன்; மங்கை கொழுந்தியெனச் சொன்ன
வாழி நண்பினை உன்னி மயங்குவாள்''

என்று சீதையின் உள்ளத்தில் வைத்துக் குக னுடைய பெருமையை விளக்குகின்ருர்.

'' உள்ளத்தால் பொய்யா! (து) ஒழுகின் உலகத்தார்
உள்ளத்துள் எல்லாம் உளன் ''

என்ற திருவள்ளுவர் வாக்குக்கு இலக்கியமாக நின்ருன் குகன்.

இதனைக் கம்பர் "பொய்யில் உள்ளத்தன் புகலுற்ருன்" என்று கூறுவதனுல் அறிக.

குகனைப் பற்றி இலட்சுமணர் ராமரிடம் கூறும்போது,

"சுற்றமுந்தானும் உள்ளத் தூயவன் தாயின் நல்லான்"

என்று குறிப்பிடுகின்ருர்.

இப்படி குகன் தலைசிறந்த அன்பனுக விளங்கியதற்குக் காரணம் பண்டைப் பிறப்பின் தவப் பயனுகும்.

கண்ணப்பர் முற்பிறப்பில் அர்ச்சுனன் என்பதை நினைவுகூர்தல் வேண்டும்.

அதுபோல் குகனைப் பற்றியும் சிந்திக்கத் தக்க செய்தியுண்டு.

கங்கைக் கரையில் ஒரு முனிவர் மாதவம் புரிந்து கொண்டிருந்தார். ஒரு மன்னன் வேட்டையாடினுன். பாணம் குறிதவறி ஒரு முனிவரைக் கொன்றுவிட்டது. அதனுல் பிரமகத்தி அவனைத் தொடர்ந்தது. அதற்கு அஞ்சிய அரசன் கங்கைக் கரையில தவஞ்செய்யும் முனிவரிடம் பிராயச்சித்தங் கேட்டு உய்வான் வேண்டி வந்தான். அவ்வேளையில் முனிவர் ஆசிரமத்தில் இல்லை. அவருடைய தவப் புதல்வன் கூரியமதியும் சீரிய நலமும் பூண்டவன். வயது 12. அப்புதல்வன் அரசனை வரவேற்று, "உமக்கு என்ன குறை ?" என்று வினவினுன்.

"குழந்தாய்; நான் இந்த நாட்டு மன்னன்; வேட்டையாடினேன். குறி தவறிய கணை ஒரு அந்தண முனிவரைக்கொன்று விட்டது. அதனால் பிரமகத்தி என்னைத் தொடர்ந்து வருத்துகின்றது. அது தீரும் வழியைக் கேட்க வந்தேன். உன் தந்தை இன்மையால் வருந்துகின்றேன்."

"அரசே! வருந்தற்க, அப்பாவம் தீரும் வழியை நான் கூறுவேன். என்னைச் சிறுவன் என்று கருதாதே. ஒரு சிறுவன் விளக்கை எடுத்துச் சென்றால் இருள் விலகுந்தானே! விளக்குத் தான் உயர்வு, எடுத்தேகும் ஒருவன் சிறுவன் எனினும் குற்றமில்லை.

ஆதலால், நான் உனக்குக் கழுவாய் கூறுவேன். இதோ இந்தக் கங்கையில் நீராடு. வடதிசை நோக்கி நில். சித்தத்தை ஒருமுகமாக்கி, காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி 'முருகா, முருகா' என்று மும்முறை கூறு. பிரமகத்திப் பாவம் தீரும்."

அரசன் அதுபடி செய்து பாவந் தீரப்பெற்று முனிபுத்திரனைப் பணிந்து, துயர் தணிந்து நகரம் போனான்.

பின்னர் முனிவர் வந்தார். தேர்ச் சுவட்டினை நோக்கி, "யார் வந்தது?" என்று கேட்டார்.

முனிமகன் நிகழ்ந்ததைக் கூறினான். முனிவருடைய கண் சிவந்தது. சீற்றமுற்றார்.

"மடனே! என்ன காரியம் புரிந்தாய்? உனக்கு முருக பக்தி யிருக்கின்றதா? அடாத காரியம் புரிந்து விட்டாய்.

நீ என் மகனு? மலையளவு பஞ்சுப்பொதி யைக் கொளுத்த ஒரு தீக்குச்சியே போதுந்தானே, சிறு பஞ்சினைக் கொளுத்த மூன்று தீக்குச்சி தேவையா?

ஒருமுறை 'முருகா' என்று கூறினுல் கோடி பிரம்மகத்திப் பாவந்தீருமே? ஒரு பிரம்மகத்தி யைப் போக்க மூன்றுமுறை 'முருகா' என்று கூறவேணுமா? முருக நாமத்தின் பெருமையை நீ நன்கு அறிந்தாயில்லை. ஆதலால் வேடனுகப் பிறக்கக்கடவது" என்று சபித்தனர்.

அம் மைந்தன் நடுங்கித் தந்தையைத் தொழு தான். அவர் திருவுள்ளம் இரங்கி, "நீ கங்கைக் கரையில் வேடர்குலத் தலைவனுகப் பிறப்பாய், முருகனுடைய நாமங்களில் ஒன்ருகிய குகன் என்ற பேருடன் விளங்குவாய். ஸ்ரீராமருடைய நண்பனுக வாழ்ந்து முடிவில் முருகனுடைய திருவடி சார்வாய்" என்று அருள் புரிந்தார்.

அதுபடியே அம்முனிவர் திருமகன் குகன் என்ற வேடர் பெருமானுகப் பிறந்தான் என உணர்க.

> " இன் துணைவன் இராகவனுக்கு! இலக்குவற்கும்
> இளையவற்கும் எனக்கும் மூத்தான் "

என்று குகனைக் கோசலையிடம் பரதர் அறிமுகஞ் செய்கின்ருர்.

ஆதலால் குகன் தலைசிறந்த அன்பன், காளத்திவேடனும் கங்கைவேடனும் அன்புரு வாய்த் திகழ்ந்து உலகிலுள்ள மன்பதைகட்கு வழிகாட்டிகளாக விளங்கினுர்கள்.

சிவகுரு

முருகவேள் முக்கட்பெருமானுக்கு வேத முதல்மொழியாகிய பிரணவப் பொருளை உபதேசித்தருளினார்; அதனால் அவர் சிவகுரு—சுவாமி நாதன்—தகப்பன்சாமி என்றெல்லாம் பேர் பெற்றனர்.

சிவன் வேறு குகன் வேறு அன்று! "ஈசனே யவன் ஆடலால் மதலையாயினன்காண்" என்று வீரவாகுதேவர் கூறுகின்றார்!

சிவமூர்த்தியே நடராஜராகவும் தட்சிணா மூர்த்தியாகவும் காட்சி தருவதுபோல் முருக மூர்த்தியாக வந்து அருள் புரிகின்றார்.

முருகவேளைச் சிவமூர்த்தியென்று அறியாத பாவத்தினாலேயே சூரபன்மன் அழிவுற்றான்.

ஆகவே 'சிவபெருமானுக்கு முருகப்பெருமான் உபதேசித்தார் என்பதன் கருத்து யாது?" என்று அறிஞர் உள்ளத்தில் ஒரு வினா எழும். அதற்கு விடை விளம்பும் கடப்பாடு உண்டு தானே. சிவபெருமான் சனகாதி முனிவர்க்குக் கல்லாலின் புடையமர்ந்து எல்லாமாய் அல்லவுமாய் இருந்ததனை இருந்தபடி இருந்து காட்டிச் சொல்லாமல் சொல்லி உபதேசித்தருளினார்.

உலகிலே தந்தை எப்படிச் செய்கின்ருரோ அப்படி மைந்தரும் நடக்க விரும்புவார்கள்! தந்தை பாடினுல் மகனும் பாடுவான். உலகத் தந்தையாகிய சிவபெருமான் குருநாதனுக நின்று உபதேசித்தபடியால் மைந்தர்களாகிய ஒவ்வொருவரும் குருவாக இருக்க விரும்புவார்கள். குருவாக இருப்பது அரிது; சீடனுக இருப்பது எளிது. ஆதலால் குருவாக நின்று உபதேசித்த சிவபெருமான் சீடனுக நிற்கத் திருவுளங்கொண்டார். சிவபெருமானே சீடனுகி உபதேசங் கேட்டுக் கொண்டார்! நாமும் குருவை நாடி உபதேசம் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும் என்று உயிர்கள் விரும்பும்.

ஆதலால் அரனுர் தனக்குத்தானே மகனுகி தனக்குத்தானே உபதேசித்துக் கொண்டார்.

தணிகைப் புராணம் கூறும் இந்த அரிய பாடலைப் பார்க்க.

தனக்குத்தானே மகனுகிய தத்துவன்
தனக்குத்தானே யொரு தாவருங் குருவுமாய்த்
தனக்குத்தானே யருள் தத்துவங் கேட்டலும்
தனக்குத்தான் நிகரினுன் தழங்கி நின்ருடினுன்

ஒரு சமயம் திருக்கயிலை மலையில் சிவபெருமானுடைய திருக்கோயிலின் ஒரு புறத்து, நவ வீரர்கள் சூழ ஆறுமுகப் பெருமான் அமர்ந்திருந்தார்.

திருமால், இந்திரன், சந்திரன், குபேரன் கிம்புருடர் முதலியோர்கள் சிவபெருமானை வணங்கும் பொருட்டு சென்ருர்கள். கோயிலுக்கு முன் அமர்ந்துள்ள குருமூர்த்தியை அன்புடன் பணிந்து பணிந்து கோயிலுக்குள் சென்ருர்கள்.

படைப்புத் தொழிலைச் செய்கின்ற பங்கயன் வந்தான். அவனுக்கு அன்று அஷ்டமத்தில் சனியிருந்ததுபோலும். முருகவேளைக் கண்டான். நான் சிருஷ்டிக் கர்த்தன். இவர் நேற்றைப் பாலகன் என்று எண்ணி அகந்தையுடன் முருகவேளை வணங்காது சென்ருன். உட்சென்று சிவபெருமானையும் உமாதேவியாரையும தொழுது துதித்து அருள் பெற்றுத் திரும்பினுன். முருகவேளைக் கண்டும் காணுதவனைப் போல் சென்ருன். இறைவன் எல்லாவற்றையும்பொறுப்பான். பொய்ம்மையைப் பொறுக்க மாட்டான்.

வீரவாகுதேவரை நோக்கி, "வீரவாகு! அவனை இங்கு அழைத்துவா" என்று பணித்தருளினுர்.

வீரவாகுதேவர் பிரமனைப் பார்த்து, "ஓய் நாலுமுகா! ஆறுமுகம் அழைக்கின்றது" என்ருர். இதனைக் கேட்டுப் பிரமன் நடுங்கினுன். வீரவாகு தேவருடைய முகம் சீறு முகமாக இருந்தது. அழைப்பது ஆறுமுகம், அவனுக்கு மாறுமுகமாயிற்று. வேறு முகம் ஆதரவு தர ஏது? நின்ருலும் தண்டனை; சென்ருலும் தண்டனை. "குட்டுப்பட்டாலும் மோதகக்கையன் பால் குட்டுப்படவேண்டும்" என்று கருதி முருகனிடம் வந்தான்.

சிறிது நிமிர்ந்து நின்று கைகுவித்தான். அகந்தை கொண்ட அயனை நோக்கி, "உனக்கு வேதம் வருமோ?" என்று வினவியருளினுர். "வரும்" என்ருன்.

"வேதம் ஓது" என்ருர்.

வேதன் வேதத்தை ஓதத் தொடங்கி "ஓம்" என்று ஆரம்பித்தான்.

" முகத்தில் ஒன்றதா அவ்வெழுத் துடையதோர் முருகன்
நகைத்து முன்னெழுத்தினுக் குரை பொருளென நவில
மிகைத்த கண்களை விழித்தனன் வெள்கினன் விக்கித்
திகைத் திருந்தனன் கண்டிலன் அப்பொருள் திறனே"

"பிரமனே! முன்னுரைத்த முதல் எழுத்துப் பொருள் கூறுதி" என்றார். வேதனை வேதனைப் படுத்தியது அவ்வினா. பிரணவப் பொருளினை அறியாது பிரமன் எட்டுக் கண்களையும் விழித்தான். வெட்கினான். விக்கினான். தலை குனிந்து நின்றான். சிவபெருமானிடம் வேதம் பாடங் கேட்டபோது இதனை வெற்றெழுத்து என்று கேளாமல் விட்டுவிட்டேனே. இப்பொழுது முருக வேள் கேட்கின்றாரே! என் சொல்வேன் என்று நினைந்து நின்றான்.

ஈசன் மேவரு பீடமாய் ஏனையோர் தோற்றும்
வாசமாய் எலா எழுத்திற்கும் மறைகட்கும் முதலாய்க்
காசி தன்னிடை முடிபவர்க் கெம்பிரான் கழறும்
மாசில் தாரமாகப் பிரமமாம் அதன் பயன் ஆய்ந்தான்.

பிரணவம் என்ற தனி மந்திரம். சிவபெருமானுக்குப்பீடம். ஏனைய தேவர்களுக்குப் பிறப்பிடம். எல்லா எழுத்துக்கும் வேதங்கட்கும் முதலாவது. காசியில் இறந்தவர்க்கு ஈசன் கூறும் தாரகமாவது (தாரகம் — தாண்டச் செய்வது) அதன் பொருளை ஆய்ந்து நின்றான். பிரமன் அறியாது திகைத்தான்.

தூமறைக்கெலாம் ஆதியும் அந்தமும் சொல்லும்
ஓமெனப்படும் ஒரெழுத் துண்மையை யுணரான்
மாமலர்ப்பெருங் கடவுளும் மயங்கினன் என்றால்
நாமினிச்சில அறிந்தனம் என்பது நகையே.

செய்வேட் பரமன் பிரமனை நோக்கிப் புன்னகை புரிந்து, "பேதையே! நீ வேதம் ஓதிய

விந்தை இதுவோ! முதல் எழுத்துக்கு உரை தெரி யாத நீ படைப்புத்தொழிலைப் புரியவில்லையோ?'' என்று கூறி தலை ஒன்றுக்கு மூன்று கரங்களாக அமைத்து, பன்னிரு கரங்களாலும் நான்கு தலை களிலும் குட்டினர்.

எட்டு மூக்குகளிலும் உதிரம் பெருகியது. தலைகளில் இருந்த குடுமி விபூதிபோல் உதிரு மாறு குட்டினர். மெல்லத்தான் குட்டினர். திரு வடி தீண்டி உதைத் தருளினர்.

எட்டொணுதவக் குடிலையின் பயன் இனைத்தென்றே
கட்டுரைத் திலன் மயங்கலும் இதன் பொருள் கருதாய்
சிட்டி செய்வதித் தன்மையதோ எனுச் செவ்வேள்
குட்டினுன் அவன் நான்குமா முகங்களுங் குலுங்க

—கந்தபுராணம்

''நாலுமுகனுதி அரியோமென அதார மூரை
யாத பிரமாவை விழமோதி பொருள் ஓதுகென
நாலு சிரமோடு சிகை தூளிபட தாளமிடும் இளையானே''

—திருப்புகழ்

நான்கு முசமுடைய பிரமதேவனைக் கந்த வெற்பில் வீரவாகுதேவரைக்கொண்டு சிறையில் இட்டனர்.

முருகவேள் தாமே ஒரு திருமுகமும் நான்கு திருக்கரங்களும் ஜெபமாலையும் கமண்டலமும் ஏந்தி வரதம் அபயம் அமைத்து படைத்தற் றெழிலைப் புரியலாஞர். இளம்பூரணன் படைத் தல் தொழிலைப் புரியும்போது ஆன்மாக்கள் அற நெறியில் நின்றன.

இராமரது எளிமை

இராமச்சந்திரமூர்த்தி இளமையில் ஓர் ஏழை மகனுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார். அவன் பேர் ஸ்ரீநிவாசன்.

“அடேய் சீனு” என்று இராமர் அழைப்பார்.

“அடே ராமா!” என்று அவன் அழைப்பான். குழந்தைப் பருவத்தில் அரசன் மகனும் ஆண்டி மகனும் ஒன்றுதானே.

இராமர் வசிட்ட முனிவரிடம் கலை பயின்று தாடகை வதம் புரிந்து, சீதா கல்யாணம் முடிந்த பின் கானகஞ் சென்றார்.

ஏழை மகன் ஸ்ரீநிவாசன் அயலூர் சென்று அலைந்து திரிந்து அயோத்தியை அடைந்தான்.

“எங்கே என் நண்பன்? ராமர் எங்கே?” என்று வினவினான்.

கானகம் சென்றார் என்று உணர்ந்தான். அழுதான். “அந்தோ!ராமா! நீ கானகம் சென்றனையா? உனக்கு யார் துணை? மழை வெயில் பனி முதலியவற்றால் நீ துன்புறுவாயே. நான் வந்து உனக்குத் துணை செய்வேன்” என்று தனக்குள் கூறிக் கொண்டான்.

காட்டையடைந்தான். "ராமா! ராமா!" என்று கூவியழைத்தவண்ணம் பித்தனைப்போல் அலைந் தான். உலைந்தான்; காடெல்லாம் தேடினான்; நாடி னான்; ஓடினான். எம்பெருமான் சென்ற கான கத்தை அவனால் அறிய இயலவில்லை.

பதினான்கு ஆண்டுகள் உருண்டு ஓடி மறைந்தன.

ஏழைமகன் அயோத்தியை யடைந்தான். அன்றுதான் முடிசூட்டு விழா.

"அரியணை அநுமன் தாங்க
அங்கதன் உடைவாள் ஏந்த
பரதன் வெண்குடை கவிழ்க்க
இருவரும் கவரி வீச
விரை செறி குழலி ஓங்க
வெண்ணெயூர் சடையன் தங்கள்
மரபுளோர் கொடுப்ப வாங்கி
வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி"

என்றபடி மகுடாபிஷேகம் நிகழ்ந்தது. வேதியர் கள் வேத கீதமும், மாதர்கள் மங்கல நாதமும் முழங்கினார்கள். முனிவர்கள் மந்திராட்சதை தெளித்தார்கள். ஒரே கோலாகலம். மன்னர்கள் குழாங்கள் கைகூப்பி வணங்கி நின்றார்கள்.

அங்கே வந்தான் ஏழை ஸ்ரீநிவாசன். காவல் காரனை நோக்கி, "அடேய்! ராமன் வந்துவிட் டானா?" என்று கேட்டான்.

"ஆம்! வந்துவிட்டார். மகுடாபிஷேகம் நடக் கின்றது" என்றான் காவல்காரன்.

அவனுக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சியுண்டாகி யது. தனக்கே மகுடாபிஷேகம் ஆகின்றாற்போல் உள்ளம் கிளுகிளுத்தது.

ஒரே ஓட்டமாகத் துள்ளி ஓடினுன். இரத்தின சிங்காசனததில் வீற்றிருக்கின்ற சக்ரவர்த்தித் திருமகனைக் கண்டான். இளமையில் அமைந்த நாப்பழக்கம்.

"அடே ராமா! காட்டுக்குச் சென்ருயே! எப்படா வந்தாய்?" என்ருன்.

இந்தச் சொற்கள் அந்த அரசவையைக் குலுங்க வைத்தது. சபையில் ஒரு பெரிய பர பரப்பு உண்டாகியது.

இலட்சுமணரின் கண் சிவந்தது. இவன் தலை யைத தள்ளுவேன் என்று எடுத்தார் கோதண்டம்.

பரதசத்ருக்னர் சீற்றமுற்ருர்கள். அனுமந்தர் வாலை எடுத்தார். "இவனைக் கட்டி ஏழு கடலுக் கும் அப்பால் எறிவேன்" என்ருர். வசிட்ட முனிவர் "ரகுநாதனுக்கு நான்தான் பேரிட்டேன். எனினும் நானே 'ராமா' என்று அழைப்பதில்லை. ராகவேந்திரா! ராமச்சந்திரா! என்று தானே அழைக்கின்றேன். இந்த மூடன் 'அடே ராமா!' என்று அழைத்தானே. இவனை விட்டு வைக்க லாமா" என்று சினந்து தருப்பைக்கட்டை எடுத்து ஓங்கினுர். 'ஆ! ஆ!' என்ற ஒலி எங்கும் எழுந்தது.

ஸ்ரீராமர் பளிச்சென்று எழுந்து ஓடினுர். "அவர் முதலில் அடிக்கட்டும்; பின்னர் எல் லோரும் சேர்ந்து அடிப்போம்; இவன் வாயைக் கிழிப்போம்" என்று எண்ணினுர்கள், மற்ற வர்கள்.

இராமர் ஓடி அவனைத் திருமார்புடன் தழுவி, "அன்பனே! நேற்றுதான் வந்தேன். உன்னைக் காணவேண்டும் என்று துடித்தேன். நல்ல காலத்

துக்கு நீயே வந்துவிட்டாய்! மிக்க மகிழ்ச்சி. வருக வருக'' என்று அழைத்துக்கொண்டு போய் அரியணைமீது தன்னுடன் அமர்த்திக் கொண்டார்; சபையில் பரபரப்பும் அதிசயமும் ஏற்பட்டன.

இராமர் சபையோர்களைக் கருணையுடன் பார்த்துக் கூறுவார் :

"குருநாதா! தம்பி பரதா! இலட்சுமணா! சத்ருக்னா! ஆஞ்சநேயா! மன்னர்களே! எனக்குப் பதினான்கு ஆண்டுகளாக ஒரு தீராத கவலையிருந்தது; அது இன்றுதான் தீர்ந்தது.

சித்திரகூட பருவதத்தின் அருகில் மந்தாகினி நதிக்கரையில் நான் தங்கியிருந்தபோது, தம்பி பரதன் வந்து தந்தையார் பொன்னுலகம் புகுந்தார் என்று புகன்றான்.

என் அருமைத் தந்தையார் எனக்கு முடிசூட்டி மகிழ விரும்பினார். இந்த முடிசூட்டு விழாவில் தந்தையார் இருந்து சிந்தை மகிழ்வதற்கு இல்லையே என எண்ணிஎண்ணி வருந்தினேன். எல்லோரும் என்னை 'ராகவேந்திரா! ரகுநாதா' என்றெல்லாம் அழைப்பார்கள்! அப்பா ஒருவர் தான் 'அடே ராமா' என்று அன்பு கனிய அழைப்பார். எனவே, என் மனக்கவலை மாற 'அடே ராமா' என்று அன்பு கனிய அழைத்த இவர் என் பிதாவாகும். தந்தையாரீர் இந்த வடிவில் வந்து அழைத்து என் மனக்கவலையை மாற்றிவிட்டார்!'' என்று அன்புக் கண்ணீர் சிந்தக் கூறினார். இதைக் கேட்ட அத்தனைபேரும் இராமருடைய கருணையின் வலிமையை எண்ணி அதிசயித்தார்கள். தசரதர் என்று எண்ணி அந்த ஏழையை இறைஞ்சினார்கள்.

நீதி

வீடு என்ற சொல் விடு என்ற முதனிலை நீண்ட தொழிற்பெயர். மழை, பனி, காற்று, குளிர் முதலிய துன்பங்களினின்றும் விடுபடச் செய்வது வீடு.

வீடுகள் பல சேர்ந்தது வீதி. வீதிகள் பல சேர்ந்தது ஊர். ஊர்கள் பல சேர்ந்தது நாடு.

ஊர்களில் வீதியிருந்தால் பெருமை ஏற்படாது. நீதியிருக்கவேண்டும். நீதியமைந்த வீதியே நாட்டுக்கு நலத்தை நல்கும்.

முற்காலத்தில் மன்னர்கள் முதற்கடமை அறம்—நீதி இவைகளை மக்களிடைப் பரப்புவதே யாகும் என்று கருதியிருந்தார்கள்.

''நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே''

என்று புறநானூறு புகல்கின்றது.

இப்போது முடியாட்சியில்லை; குடியாட்சி ஒவ்வொருவூரிலும் பஞ்சாயத்து மன்றத்தின் மூலமே நீதி வழங்கப் பெறுகின்றது. நீதி வழங்கும் பஞ்சாயத்து மன்றம் மிக்க ஆற்றல் உடையது. சிறந்த கட்டுப்பாடும் உடையது. நல்ல பணி நாட்டுக்கு ஆற்றுதல் வேண்டும்.

சிறந்த நீதி எது தெரியுமா?

தனக்கு எது துன்பமெனத் தோன்றுகின்றதோ அதனைப் பிறருக்குச் செய்யக்கூடாது.

தனக்கு எது இன்பமோ அதனைப் பிறருக்கும் புரிதல் வேண்டும்.

தன்னை யாராவது நிந்தித்தால் மனம் வருந்துகின்றது. ஆதலால் பிறரை நிந்திக்கக்கூடாது. நம் பொருளை யாராவது கவர்ந்தால் துன்பப்படுகிறோம். நாம் பிறர் பொருளைக் கவரக்கூடாது; நமது மனைவியை ஒருவன் விரும்பிப் பார்த்தால் உள்ளங் கொதிக்கின்றது. பிறர் மனைவியை மனத்தாலும் விரும்பக்கூடாது. நம் காலில் முள் குத்தினாலும் வலிக்கின்றது. பிற உயிரைக் கொல்லுதல் கூடாது.

எனவே பஞ்சாயத்து மன்றங்கள் தக்க விரிவுரையாளர் மூலமாகவும், துண்டுத் தாள்கள் மூலமாகவும் மக்களிடையே நீதி நெறியைப் பரப்புதல் வேண்டும்.

உலகமெல்லாம் நீதிவெள்ளம் ஓடவேண்டும். அதன்மூலம் உயிராகிய பயிர் தழைக்கவேண்டும்.

இளைஞர்களை நல்வழிப் படுத்தவேண்டும். இளைஞர் உள்ளம் பண்படவேண்டும்.

கல்வியின் பயன் அறிவு. அறிவின் பயன் பண்பு. பண்பு இல்லாத அறிவினால் பயன் இல்லை. பண்பு இல்லாதவன் எத்துணைச் சிறந்த கூரிய அறிவு பெற்றிருப்பினும் அவன் மரத்துக்குச் சமானமானவன் என்கின்றார் திருவள்ளுவர்.

> ''அரம்போலுங் கூர்மைய ரேனும் மரம்போல்வர்
> மக்கட்பண் பில்லா தவர்.''

இறையுணர்ச்சி இன்றியமையாதது. இறைவன் எங்கும் உளன். எல்லாம் அறிகின்றவன் என்று கருதினால் மனத்தாலும் வாக்காலும் செயலாலும் தீவினை செய்யமாட்டார்கள்.

ஒவ்வொரு உடம்புக்கும் தலையுண்டு. காலில்லாத உடம்பு உண்டு. கையில்லாத உடம்பு

உண்டு. தலையில்லாத உடம்பு வாழாது. ஒரு குடும்பத்துக்கு ஒரு தலைவன் உண்டு. ஒரு பஞ்சாயத்து மன்றத்துக்கு ஒரு தலைவன் உண்டு. மாவட்டப் பஞ்சாயத்து தலைவர் உளர்; ஒரு கட்சிக்குத் தலைவர் உண்டு; எல்லாவற்றுக்குந் தலைவன் இருப்பது போல அகில உலகங்கட்கும் ஒரு தலைவன் உண்டு. இறைவன் ஒருவன் உண்டு. உண்டு என்று அறிவுடைய உலகம் எல்லாம் உரைப்பதைஒருவன் இல்லையென்றால் அவனைப் பேய் என்று வைக்கவேண்டும் என்று திருவள்ளுவதேவர் தெரிவிக்கின்றார்.

உலகத்தார் உண்டென்ப தில்லென்பான் வையத்
தலகையா வைக்கப் படும்.

உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டு என்கிறார் தொல்காப்பியர். ஆதலால் அறிவுடைய பெருமக்கள் எல்லோரும் உண்டு என்ற தெய்வத்தை இல்லையென்று சில ஆசிரியர்களே மாணவர்களின் இளம் உள்ளத்தில் நஞ்சு ஊசியை ஏற்றிக் கெடுக்கின்றார்கள். எதிர்காலம் மாணவர்களின் நல்லொழுக்க வளர்ச்சியில் இருக்கின்றது. நன் மாணக்கர்களை உண்டாக்கும் பொறுப்பு ஆசிரியர்களின் தலைப்பாரம். ஆசிரியர்களையும் கல்வி நிலையங்களையும் நன் முறையில் நடத்தும் பெரும் பொறுப்பு, பஞ்சாயத்து மன்றத்தின் பால் அமைந்துள்ளது. ஆதலால் பஞ்சாயத்து மன்றங்கள் தம் கடமையை நன்கு உணர்ந்து கல்வித் துறையைப் பண்பு வளர்க்கும் முறையில் கண்காணிக்கவேண்டும்.

மக்கள் நீதியைக் கடைப்பிடித்து வாழ்வார்களாக. யாண்டும் நீதி நிலைபெறுவதாக, இறையருள் என்றும் இனிது துணிபுரிக.

அரச தருமம்

இது திருதராஷ்டிரனுக்குக் கணிகர் என்ற அமைச்சர் கூறியது

அரசர்களுக்கு நான்குவகையான தருமங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவை சாம, தான, பேத, தண்டம் எனப்படும்.

"சரச சாம தான பேத தண்ட சதுர" என்று தியாகையரவர்கள் ஸ்ரீ ராமரைக் குறித்துப் பாடுவதனுலும் அறிக.

உபாயந் தெரிந்த அரசன் அபாயமின்றி வாழ்வான். இந்த உபாயத்தைப் பற்றி அடியில் வரும் நரியின் உபாக்கியானத்தைக் கூறுகின்றேன்.

ஒரு காலத்தில் கூரிய மதி நலம் உடைய நரி வாழ்ந்தது. அது மிக்க சாமர்த்தியமும், தன்னலத்தில் அதிக கவனமும் உடையது. புலி, எலி, செந்நாய், கீரிப்பிள்ளை என்ற நான்கு பிராணிகளை நண்பர்களாகக் கொண்டு மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் அந்த நரி காட்டில் சுகமாக இருந்தது. அக் காட்டில் அழகிய மான் கூட்டத்துக்கு அரசு போன்ற ஒரு மானை நரி தனது நண்பர்களுடன் கண்டது; மான் வேகமாக ஓடும் திறமையுடையது. கடவுள் ஒவ்வொரு பிராணிக்குந் தற்காப்

புக்காக ஒவ்வொரு திறமையைத் தந்துள்ளார். சாதுவான மானுக்கு ஓடுந் திறமையதிகம்; அம் மானைக் கொல்லுமாறு புலியைத் தூண்டியது. புலி பலமுறை முயன்றது; மான் காற்று வேகத்தில் ஓடி ஒளிந்து கொள்ளும்.

நரி புலியைப் பார்த்துக் கூறுகின்றது; "அன்புள்ள புலியே! இந்த மானைக் கொல்வதற்கு நீ பன்முறை முயன்றும் முடியவில்லை. இது இளமையானது; மிகுந்த வேகமுள்ளது. அறிவுள்ளது. ஆதலால் வலிமை நிறைந்த உன்னால் இம்மானைக் கொல்ல முடியாமலிருக்கிறது. இதற்கு நான் ஒரு உபாயத்தைக் கண்டுபிடித்திருக்கின்றேன். பகைவனுக்கு எந்த வகையில் பெருமை கூடியிருக்கின்றதோ அந்த வகையைக் குறைத்து விடவேண்டும். அதுதான் பகைவரை வெல்லும் உபாயம். மானுக்கு ஓட்டந்தான் ஒப்பற்ற திறமை. ஓட்டம் காலில் அமைந்துள்ளது. ஆகவே காலுக்கு ஊனஞ் செய்ய வேண்டும். இந்த மான் தூங்கும்போது, நண்பா! எலியே! நீ மெல்லக் கால்களைக் கடித்துப் புண்ணாக்கிவிடு. கால் புண்ணாகிய மான் அதிகம் ஓட முடியாது. அப்போது புலி பிடித்துக் கொல்லட்டும். நாம் நால்வரும் ஒன்றுகூடி இளம் மானின் இறைச்சியுண்டு மகிழ்வோம்" என்றது.

அந்த ஆலோசனையின்படி மான் உறங்கும் போது, எலி மானின் கால்களைக் கடித்துப் புண்ணாக்கியது. ஓடுந் திறன் குன்றிய மானைப் புலி பிடித்துக் கொன்றது.

நரி இதனைக் கண்டு களித்தது. பிறரைக் கொண்டு பெருங் காரியத்தைச் சாதித்தது. தான்

தனியே இருந்து மானின் இறைச்சியைப் புசிக்க வேண்டும் என்று மனத்துக்குள் சிந்தித்தது.

"நண்பர்களே! நமக்கு இன்று நல்லகாலம்; இளம் மான் கறி கிடைத்திருக்கின்றது. நீங்கள் நீரில் முழுகிவிட்டு வாருங்கள்; நான் இதனைக் காவல் செய்து கொண்டிருக்கின்றேன். உயர்ந்த உணவைக் குளித்துவிட்டு உண்பது நல்லது" என்று கூறியது.

புலியும் எலியும் செந்நாயும் கீரிப்பிள்ளையும் நதிக்குச் சென்று நீராடின. புலி முதலில் வந்தது. நரி ஏதோ பெரிய ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருப்பதைக் கண்டு. "நண்டனே! ஏன் ஒரு மாதிரி கலக்கமுற்று இருக்கின்றாய்! நீ நல்ல அறிவாளியாயிற்றே. வா! இதனை உண்போம்; உண்டு விளையாடுவோம்" என்று புலி கூறியது.

நரி, "புலியே! சிறந்த வலிமையுடைய வீரனே! நான் நண்பரிடம் எதையும் ஒளிக்கக்கூடாது. எலி என்னிடம் இரகசியமாகக் கூறியது. இந்தப் புலி எனது துணையைக்கொண்டுதானே மானின் இறைச்சியை உண்ணப் போகின்றது. நான் மானின் கால்களைக் கடிக்காதிருந்தால் புலிக்கு இது உணவாகக் கிடைத்திருக்குமா? ஆகவே புலியின் வலிமை இழிவானது. என் உதவியே புலிக்கு ஆதாரமாகின்றது என்று எலி கூறியது" என்றது.

வீரமுள்ள புலி இதனைக் கேட்டு வீரச் சிரிப்பு செய்தது. "நண்பா! எனக்குச் சரியான நேரத்தில் நீ இதனைத் தெரிவித்தாய். 'போனகப்' என்பது தான் உழந்துண்டல். என் தோள் வலிமையைத் துணையாகக் கொண்டு வேட்டையாடிப் புசிப்பதுவே எனக்குப் பெருமை. அற்பப் பிராணி

யாகிய எலியின் உதவியைக் கொண்டு நான் ஜீவிக்கமாட்டேன். அது என் பெருமைக்கு இழுக்கு-ஆதலால் நான் காட்டிற்குச் சென்று வேறு விலங்குகளைக் கொன்று உண்பேன்'' என்று கூறி, வீரநடையுடன் காட்டுக்குள் புகுந்தது. இது சாமம்.

பின்னர் எலி வந்தது. நரி எலியைப் பார்த்து, ''அன்பனே! உனக்கு உண்மை உரைப்பது என் கடமை; இப்போது கீரிப்பிள்ளை வந்தது; இந்த இறைச்சியில் நஞ்சு கலந்திருக்கின்றது; நான் இதனை உண்ணமாட்டேன். எனக்குப் பசியதிகம். வேறு உணவைத் தேடவும் நேரம் இல்லை. எலியைத் தின்ன விரும்புகின்றேன்-நீ அனுமதி கொடு என்று என்னைக் கேட்டது. நான் தடுத்தும் அது கேட்கவில்லை'' என்றது. உடனே எலி நடுங்கி வளைக்குள் புகுந்துகொண்டது. இது பேதம்.

அதற்குப்பின் அங்கே செந்நாய் நீராடிவிட்டு இறைச்சியைத் தின்னும் விருப்பத்துடன் நாவில் நீர் ஒழுக ஆசையுடன் வந்தது.

நரி, ''நண்பா! நண்பா! உத்தமமான அன்பன் நீ. உன்னிடம் நான் எதையும் மறைத்து வைக்கக்கூடாது. என்ன காரணமோ? எனக்குத் தெரியவில்லை. புலி உன்மீது கோபித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அவசியம் உன்னைக் கொல்ல வேண்டும் என்று திட்டம் இட்டிருக்கின்றது; மனைவியை அழைத்துவரச் சென்றிருக்கின்றது. அரிய நண்பனாகிய உனக்கு ஆயுள் முடிகின்றதே என்று நான் மனவருத்தமடைகின்றேன்'' என்றது. உடனே செந்நாய் உடம்பைச் சுருக்கிக் கொண்டு காட்டுக்குள் ஓடிவிட்டது. இதுவும் பேதம்.

நரி தனக்குள் நகைத்துக்கொண்டு கீரிப் பிள்ளையின் வரவை நோக்கிக் காத்துக் கொண் டிருந்தது. அதற்குப் பின் கீரிப்பிள்ளை வந்தது. நரி, "கீரிப்பிள்ளையே! என் புய வலிமையால் புலியையும் எலியையும் செந்நாயையும் வென் றேன். அவைகள் தோல்வியுற்று ஓடிவிட்டன. ஆகவே நீஎன்னுடன் போர்செய்து வென்றபின் இந்த மானைப் புசிக்கலாம்" என்றது.

கீரிப்பிள்ளை, "நரியே! வீரனான புலியையும், அறிவுடைய எலியையும் திறமையுடைய செந் நாயையும் வென்ற நீ மதிக்கத்தக்கவன். உன் னுடன் போர் செய்ய என்னால் இயலாது; நான் இதை விட்டுப்போகின்றேன்" என்று ஓடி விட்டது. இது தண்டம்.

இப்படியாக அறிவுள்ள அரசன் வீரனைக் கும்பிடுவதனாலும், அச்சம் உள்ளவனை அச்சங் காட்டியும், ஒத்த வலிமை யுள்ளவனையும், பொரு ளாசை யுள்ளவனையும் பொருள் கொடுத்தும்; குறைந்த வலிமையுள்ளவனைத் தன் வலிமை யாலும் அகற்றி ஒதுக்கவேண்டும். இது அரச தருமம் என்று கூறினார்.

அரசன் ஒற்றர்களைக் கண்ணாகக் கொள்ள வேண்டும். காதினால் பொருள்களைக் காண வேண்டும். இனி கண்ணினால் பேசவேண்டும். பகைவரை முளையில் களையவேண்டும். களையும் போது மிச்சம் வைக்காமல் அடியுடன் பகையைக் கழிக்கவேண்டும். மன்னவன் காலத்தையும் இடத் தையும் அறியவேண்டும். பகலில் காக்கை கூகையை வெல்லும். இரவில் காக்கையைக்கூகை வெல்லும். ஓடம் நீரில் ஓடும்; நிலத்தில் ஓடாது. வண்டி நிலத்தில் ஓடும். நீரில் ஓடாது. அதுபோல்

காலத்தையும் அறிந்து காரியத்தை வெளியிடாமல் இரகசியமாக முடிக்கவேண்டும்.

அரசன் ஆழமாகச் சிந்திக்கவேண்டும். சிந்தனையாளர்களைத் தன் அருகில் அமைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

பலாப்பழத்தை நறுக்கக் கத்தி யிருந்தால் மட்டும் போதாது; நல்லெண்ணெயும் வேண்டும். அதுபோல பகைவரை யழிக்க சேனையிருந்தால் மட்டும் போதாது. அச்சேனைகளிடம் அரசனுக்கு அளவற்ற அன்பு இருக்கவேண்டும். கத்தியில் நல்லெண்ணெயைத் தடவிப் பலாப்பழத்தை நறுக்குவதுபோல, சேனைகளிடம் அன்பைக் காட்டி, அச்சேனைகளைக்கொண்டு பகைவரை அழிக்கவேண்டும்.

ஊழ்வினை

கலிங்கம் என்ற அரிய ஒரு நாடு உண்டு. அதில் இரு தலை நகரங்கள் உண்டு. சிங்கபுரம் கபிலபுரம் என்ற பேருடைய அந்த இரு நகரங்களும் வளமையுடையவை. அம் மாநகரங்கள் இரண்டினையும் இரு அரசர்கள் அரசு புரிந்தார்கள். அவர்கள் பங்காளிகள்; பங்காளிகளுக்குள் மாறுபடுவது இயல்புதானே?

கபிலபுரத்தில் சங்கமன் என்ற உத்தமன் இருந்தான். நீதிநெறி மாருதவன். இனிய குணமுடையவன். நற்குண சீலனுன அவன் தன்பால் சரக்கு வாங்குபவர்களையும் தாளுக நினைத்து சரக்குகளின் நலந் தீங்குகளையும் கூறி வியாபாரம் புரிவான். உலகத்திலே அருமையிலும் அருமையானவர்கள் ஐவர் உளர்.

(1) தன்னுடைய சரக்கின் கெடுதியைக் கூறும் வியாபாரி.

(2) புகழை விரும்பாத கொடையாளி.

(3) மாற்றைக் குறைத்துக் கூருமல் பொன் வாங்கும் வாணிபன்.

(4) எவ்வித லஞ்சமும் வாங்காத உத்யோகஸ்தன்.

(5) தண்டனையை நியாயம் என்று ஒப்புக் கொள்ளுகின்ற குற்றவாளி.

ஆகவே நமது சங்கமன் தனது சரக்குகளின் குணதோஷங்களை உள்ளதை உள்ளவாறு உரைத்து வியாபாரம் புரிபவன்.

அவனுடைய இல்வாழ்க்கைத் துணைவி நீலி என்பவள். அம்மாதரசி உயர்ந்த கற்புநெறியுடையவள். கணவனுரைக் கடவுளாகக் கருதிக் காதல் பூண்டவள். இருவரும் ஈருடம்பு ஓருயிராக உள்ளம் உணர்வு ஒன்றி ஒற்றுமையாக வாழ்ந்தார்கள்.

மாறுபட்ட மன்னர்களாதலின் கபிலபுரத்திலிருந்து சிங்கபுரத்திற்கும், சிங்கபுரத்திலிருந்து கபிலபுரத்திற்கும் யாரும் போக்குவரத்து கூடாது என்று தடை விதித்திருந்தார்கள்; தடை மீறி வந்தவர்கள் தண்டனைக்கு உள்ளாவார்கள்.

சங்கமன் வியாபார நிமித்தம் கபிலபுரத்திலிருந்து சிங்கபுரம் போனான். ஏற்கெனவே இவன்பால் பரதன் என்பவன் பகைகொண்டிருந்தனன். வியாபாரத்தில் பகை முள்வது இயல்புதானே.

பரதன் தன் அரசனிடம் போய், "மன்னரே! கபில புரத்திலிருந்து நமது நகரத்தில் உளவு அறிய ஒரு ஒற்றன் வந்து ஊருக்குள் இருக்கின்றான். அவன் பேர் சங்கமன்" என்று பொய்மை கூறினான். அரசன் அவன் சொல்லை உண்மையெனக் கருதி சங்கமனைப் பிடித்துக் கொல்லுமாறு கட்டளை யிட்டனன்! குற்றம் புரியாத குணங்குடி உத்தமனான சங்கமனைக் கொன்றுவிட்டார்கள்.

சங்கமன் மனைவி நீலி தன் கணவன் மாண்ட செய்தியை அறிந்து திடுக்கிட்டாள்; இடி

யேறுண்ட நாகம் போல் நடுநடுங்கினுள். "அந்தோ! பிராணேசா, என் அன்பே! அன்பில் விளைந்த அமுதே! ஆ! தங்கள் மலர் முகத்தை என்று காண்பேன்? இனி தங்கள் இனிய செஞ் சொறகளைக் கேட்குநாள் உளதோ! தாங்கள் எங்கு சென்றீர்? என் உள்ளம் துடிக்கின்றதே? 'என் அருமை மானே! நான் சிங்கபுரம் போய் வருகின்றேன்' என்று கூறி விடைபெற்றுச் சென் றீரே! சிங்கபுரம் சென்று அப்படியே எமபுரம் சென்று விட்டீரே. தங்களைப் பிரிந்து நான் எங்ங னம் வாழ்வேன். இனி எனக்கு என்ன வாழ்வு இருக்கின்றது. மணமில்லாத மலருக்கும் சுவை யில்லாத கனிக்கும் என்ன பெருமை இருக் கின்றது? தாங்கள் சென்ற உலகிற்கு அடி யேனும் வருகின்றேன்'', என்றெல்லாம் கூறி அழு தாள். கணவன் சென்ற திசை நோக்கித் தொழு தாள். இங்கும் அங்கும் பேய் பிடித்தவளைப் போல் விரித்த தலையுடன் அலைந்தாள். இரவு பக லாக அவள் கண்களிலிருந்து நீர் தாரை தாரையாக வந்த வண்ணமாகவே யிருந்தது! அவளைக் கண்டார் அனைவரும் பரிதாபமுற் ருர்கள். அப்பெண்மணியின் ஆருத்துயரை நோக்கிக் கருங்கல்லுங்கரைந்தது. ஆ! இப்பெண் ணரசி! தன் கணவனை யிழந்து கொழுகொம்பில் லாத கொடிபோல் வாடிவருந்துகின்ருளே! இவள் துன்பம் கடலினும் பெரிது. தெய்வமே! இவ ளுக்கு ஆறுதல் தரக்கூடாதா?" என்று கூறி வருந்தினுர்கள்.

நீலி இவ்வண்ணம் பேய் பிடித்தவள் போல வும் பித்து பிடித்தவள் போலவும் அலைந்தாள். பதினலாவது நாளின் முடிவில் ஒரு மலை மீது உச்சியில் நின்ருள். 'எங்கும் நிறைந்த கடவுளே!

என் கணவனுக்கும் எனக்கும் இடர்புரிந்தார் மறு பிறப்பில் இத்துன்பத்தை யடையக்கடவது' என்று கூறி மலை உச்சியினின்றும் வீழ்ந்தாள். அவள் ஆன்மா சாந்தியடைந்தது.

சங்கமன்மீது கோள் சொல்லிக் கொலை புரிவித்த பரதன் மறுபிறப்பில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வணிகர் குலத்தில் கோவலனாகப் பிறந்தான். அவன் மனைவி கண்ணகியாகப் பிறந்தாள். முற்பிறப்பில் குற்றம்புரியாத சங்கமனை மன்னவனைக் கொண்டு கொல்வித்த ஊழ்வினை வந்து உருத்தி ஊட்டியது. அதனால் பொற்கொல்லன் சூழ்ச்சியால் மதுரையில் கொல்லப்பட்டான். நீலியைப் போல் கண்ணகி 14 நாள் துன்புற்று இறுதியில் உறுதியான கற்பின் மாண்பினால் கணவனுடன் நற்கதி பெற்றாள். ஆதலால்,

> பிறர்க்கின்னா முற்பகல் செய்யின் தமக்கின்னா
> பிற்பகல் தாமே வரும்

என்ற பொய்யா மொழிப்படி நாம் புரிந்த வினை மறு பிறப்பில் இறைவன் ஆணையால் நம்பால் வந்து பொருந்தும்.

எனவே மனவாக்குக் காயங்களால் யாருக்கும் எந்த வகையான கெடுதியும் அணுத்துணையேனும் புரியக்கூடாது.

கருணை

ஒவ்வொருவரும் இறைவனுடைய கருணையைப் பெற வேண்டும் என்றுதான் விரும்புகிறார்கள். ஆனால் அதற்குரிய வழிவகை தெரியாமல் தவிக்கிறார்கள். ஒரு ஊருக்குப் போக வேண்டும் என்றால் வழி தெரிந்து கொண்டு போவது மிக மிக அவசியமானது. அதுபோல் இறைவனுடைய கருணையைப் பெறவேண்டுமானால் அதற்கு வழி எது என்பதை உணர்வது இன்றியமையாத அறிவுடைமையாகும்.

இறைவன் கருணைக்கடல்; கருணை மேரு; கருணை மேகம். யாவருக்கும் மேலானவன்; அரியவன்; பெரியவன்.

இத்தகைய எம்பெருமானுடைய கருணையை நாம் பெறவேண்டுமானால், நாம் கருணையுடையவர்களாக இருக்கவேண்டும். முள்ளை முள்ளால் தான் எடுக்கவேண்டும். மானை மான் காட்டிப் பிடிக்கவேண்டும். அதுபோல் எளியவர்களிடத்தில் நாம் கருணை காட்டினால், நாம் இறைவனுடைய கருணையைப் பெறலாம். கருணையைக் கருணையால்தான் பெறவேண்டும்.

திருஞான சம்பந்தரும், திருநாவுக்கரசரும் திருவிழிமிழலையில் தங்கியிருந்தார்கள். அப்போது வான் மழை சுருங்கி எங்கும் உணவுப்

பொருள் அருகிப் பஞ்சம் பெருகியது; அதனைக் கண்ட இரு தவசீலர்களும் இறைவனிடம் படிக் காசு பெற்று, பெரிய அளவில் உணவு தயாரித்து, பறைசாற்றி வறியார்க்கு முப்போதுந் தப்பாது உணவு அளித்தார்.

திருமருகல் என்ற திருத்தலத்துக்கு ஞானப் பாலுண்ட ஞானசம்பந்த சுவாமிகள் எழுந்தருளி ஞர்; விடியற்காலை திருக்கோயிலுக்குச் செல்லு கின்றுர். அங்கு ஓர் இளம் பெண் அழுதுகொண் டிருந்தாள். தாவிப் படரக் கொழுகொம்பில்லாத தனிக் கொடிபோல் அம்மட வரல் "ஓ" என்று வாய்விட்டுக் கதறிப் பதறிக் கண்ணீர் வடித்து, துடித்து, துள்ளி அழுவதைக் கண்டார் ஞான சம்பந்தர்.

அந்த அறிவுடன் தொடர்பு கொண்டவர். ஞானம் என்ருல் அறிவு. சம்பந்தம்—தொடர்பு கொள்வது.

அறிவின் பயன் எது? பிற வுயிர் படும் துன் பத்தைக் கண்டு கருணை செய்வதுதான் அறிவி ஞல் ஆகும் பயன் என்கின்ருர் திருவள்ளுவர்

"அறிவினு ளுகுவ துண்டோ பிறிதின்நோய்
தன் னேய்போல் போற்ருக் கடை"

ஆதரவு இன்றித் தன்னந்தனியாக ஒரு பெண்மணி அழுவதைக் கண்ட திருஞானசம் பந்தர் "நாட்டில் நாலாயிரம் நிகழ்ச்சிகள், நாம் வழிபாடு செய்யத் திருக்கோயிலுக்குப் போகின் ருேம். யார், எதற்காக, எங்கு, அழுதால் நமக் கென்ன? ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு வகை யில் துன்பம். ஊழ் காரணமாக உயிர்கள் துன் புறுகின்றன" என்று அவர் கருதிக் கோயி லுக்குள் சென்ருரா? இல்லை; இல்லை.

துன்பக் கடலில் விழுந்து துடிக்கின்ற அவன்பால் அப்பெருமானுக்குக் கருணை வெள்ளம் பொங்கி எழுந்தது. அவளுடைய துன்பத்தைக் களைந்த பின்னர் ஆலய வழிபாடு செய்யலாம் என்று அவர் கருதினார்.

அழுகின்ற அப்பெண்மணியை நோக்கி ''அம்மா அழாதே; உனக்கு உற்ற இடர் யாது?'' என்று தாய்போல் பரிந்துகேட்டருளினார். அவள் திருஞான சம்பந்தரைத் தொழுது அழுது கொண்டே கூறுகின்றாள்:

''ஐயனே! வனப்பூரில் வாழ்கின்ற தாமன் என்ற வணிகர் தலைவனுடைய மகள் யான். என் தந்தைக்கு ஏழு புதல்விகள். என் அத்தை மகன், தாய் தந்தையர் இன்றி எங்கள் வீட்டில் வளர்ந்து வந்தார். என் பிதா ஒவ்வொரு பெண்ணாக உனக்குத் தருவேன் தருவேன் என்று கூறி, சொன்ன சொல்லைக் காற்றில் பறக்கவிட்டு, தனவந்தர்கட்குக் கல்யாணம் பண்ணித் தந்தார். முடிவில் என்னையும் அவ்வாறே இவருக்குத் தருவதாக வாக்களித்து வேறொரு தனவந்தருக்குத் தருவதாகத் தீர்மானித்தார். வாக்களித்த மாத்திரத்திலேயே யான் என் அத்தை மகனுக்கு மனைவியாகிவிட்டேன்; பிறகு மற்றவரை மணப்பது பெண்ணறமாகாது. ஆதலால் வாடி வருந்தியுள்ள என் அத்தை மகனும் நானும் உற்றாரையும் பெற்றாரையும் துறந்து அயலூர் சென்று மணம் புரிந்து கொள்வோம் என்று கருதிப் புறப்பட்டு வழி நடந்துவந்தோம். இரவு இந்த மடத்துத் திண்ணையில் படுத்தோம். அரவந் தீண்டி இதோ என் எதிர்காலக் கணவனார் இறந்து விட்டார். பெருமானே! அரவந் தீண்டியும் யான் தீண்டாது அழுகின்றேன். விதிப்படி பாணிக்

கிரகணம் ஆகாமையால் இவரை யான் தீண்டி அழவும் இயலாதவளாகக் கலங்கி நிற்கின்றேன். தாய், தந்தை, உடன் பிறந்தார் முதலிய அனைவரையும் துறந்து, இவரை நம்பிவந்தேன். இவர் என்னை நட்டாற்றில விட்டு நடந்துவிட்டார்; இனி எனக்கு வாழ்வு ஏது? என் முன்வினை மூண்டது போலும்'' என்று கூறி முறையிட்டாள்.

திருஞான சம்பந்தர், அப்பெண்மணியின் துயரைக் கேட்டுப் பெரிதும் கருணைகொண்டார். "அம்மா; அழாதே திருக்கோயிலில் கருணைக்கடலாயுள்ள எம்பெருமான் உன் துயரைக் களைவார். வருந்தற்க'' என்று ஆறுதல் கூறியருளினார்.

அவளை அழைத்துக்கொண்டு திருக்கோயிலுக்குள் சென்றார். 'இறைவனே! ஆலம் உண்ட நீலகண்டப் பெருமானே! நஞ்சரவணிந்த நண்பனே, பாம்பணையில் துயின்ற பரந்தாமனும், விதிவிலக்கு வரையும் வேதனும் போற்றும் வித்தகனே! இவள் உன்னை நாத்தழும்பேற ஏத்தி ஏத்தித் தோத்திரம் புரிகின்றாள். இவள் துயரைக் களைவாய்'' என்று சுவாமியிடம் முறையிட்டார்.

''சடையா யெனுமால் சரணீ யெனுமால்
விடையா யெனுமால் வெருவா விழுமால்
மடையா குவளை மலரு மருகல்
உடையாய் தருமோ இவள் உள் மெலிவே''

என்ற தேவாரப் பாடலைப் பாடியருளினார்.

அந்த அமுதப் பாடல் பாடியவுடன், இறைவன் கருணையால் மாண்ட செட்டிக்குமாரன் உயிர் பெற்று எழுந்தான். அப்போது அல்லல்பட்டழுத அம்மங்கை ஆனந்த வெள்ளத்துள் திளைத்தாள். இருவருக்கும் அக்கணமே திருமணஞ் செய்வித்தார் திருஞானசம்பந்தர்.

இறைவனுடைய கருணையைநாடிய ஞானசம்பந்தர் தானும் கருணையுடையவராகத் திகழ்ந்தார்.

குசேலமுனிவர் வறுமையாகிய சிறுமையில் மூழ்கினவர். அப்படி வறுமைப் பிணி மூடியும் அவருடைய மனம் சதா கண்ணபிரானையே நாடியது. மனைவியின் வேண்டுகோளின் படியே கண்ணனைக் காணப் புறப்பட்டார். அவர் வாழும் அவந்திக்கும் துவாரகைக்கும் நெடுந் தூரம். குடையும் பாதரட்சையும் அவருக்கு ஏது? கடும் வெயில் அக்கினிப் பிழம்பாக ஆதித்தன் காய்கின்றான். மண் சுடுகிறது. குசேலர் இந்த வெயிலில்தான் நடக்கின்றார். அவர் செல்லும் சாலையில் இருபுறங்களிலும் நல்ல நிழல் தரும் மரங்கள் குளிர்ந்த நிழலைத் தந்துகொண்டிருக்கின்றன. குசேல முனிவர் அந்த நிழலில் ஒதுங்கிச் சென்றால் வெயிலின் கொடுமையிராது. ஆனால் அவர் நிழலில் ஒதுங்காமல் நடுச்சாலையில் செல்கின்றார்; கால் சுடுகின்றது, தலைசுடுகின்றது. இரு கரங்களையும் விரித்து தலைக்குமேல் மறைத்துக்கொண்டு, "கண்ணா! கண்ணா! தாங்கமுடியாத வெப்பமாக இருக்கின்றதே. என் செய்வேன்? இன்னும் எத்தனை தூரம் இருக்கின்றதோ?" என்று கூறிக்கொண்டே நடக்கின்றார். அவர் ஏன் நிழலில் ஒதுங்கவில்லை? காரணம் தெரிகின்றதா? ஈக்கள், எறும்புகள், புழுக்கள் முதலிய சிற்றுயிர்கள் கொடிய வெயிலைத் தாங்கமாட்டாது நிழலில் ஒதுங்கி இருக்குமே? நாம் நிழலில் நடந்தால் அச்சிற்றுயிர்கள் இறந்துவிடும் என்று கருதினார். கருணை காரணமாகவே நிழலில் ஒதுங்காமல் வெயிலில் நடந்து துன்புற்றார். இத்தகைய கருணை அவர்பால் இருந்ததனால் கண்ணபிரானுடைய கருணை அவர்பால் சுரந்தது.

"ஓத நீழற்செலில் சிற்றுயிர்த் தொகை
போதசாம்பும் என்றெண்ணிய புந்தியான்
ஆதவன் தமிழ் ஆறு நடத்திடும்
காதல் அங்கை விரித்துக் கவித்தரோ"

—குசேலோபாக்கியானம்

நம் தமிழகத்தில் பிறவுயிர்க்குப் பெரிதும் இரங்கிய திருவாளர்கள் பலர் வாழ்ந்தார்கள்; ஓரறிவுடைய முல்லைக்கொடி தனியே வாடி நிற்பதைக் கண்ட பாரிமன்னன், தன் தேரை நிறுத்தி அதன் மீது கொடியைச் சுற்றி அதற்கு உதவி புரிந்து நடந்து சென்றான்; அவனுடைய கருணை எத்துணை விழுமியது?

ஒரு தலைவன் அயலூர் சென்றிருந்தான். தன் கருமம் முடிந்தது. அவன் இளைஞன்; கருமம் முடிந்ததும் தன் வீட்டிலுள்ள தலைவியை நினைத்தான்; காதல் வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடியது! தலைவியை நோக்கித் தலைவன் புறப்பட்டான்; மணிகள் பூட்டிய தேரில் வருகின்றான்; வழியில் இருமருங்கிலும் பூச்செடிகள் நிரம்ப மலர்கள் குலுங்குகின்றன. அம்மலரில் வண்டுகள் தம்தம் காதல் நிறைந்த பெண் வண்டுகளுடன் அமர்ந்து தேனைக் குடிக்கின்றன. இதனைக் காண்கின்றான் தலைவன். அவன் உள்ளம் கருணைமயமானது. தேரில் மணிகள் ஒலித்தால் தேன் உண்ணும் வண்டுகள் அஞ்சியகலும்; அவைகட்கு இடையூறுரும் என்று அவனுடைய திருவுள்ளம் எண்ணி உருகியது. தேரை நிறுத்தினான். தேரில் உள்ள ஒவ்வொரு மணிகளின் நாக்குகளையும் அசையாவண்ணம் சிறுசிறு கயிறுகளால் கட்டினான். இப்போது மணியின் நா அசையாது நின்றது—வண்டுகட்கு இடர் விளையாது என்று மன நிறைவுகொண்டான். தேர் ஏறித் தன் காதலியை

நாடிச் சென்ருன். அப்பெருமகனின் கருணையை நினைத்தால் கல் மனமும் கரையுமே!

''பூத்த பொங்கர் துணையோடு
தாதுண் பறவை பேதுறல் அஞ்சி
மணி நாவார்த்த மாண் வினைத் தேரன்
உவக்காண் தோன்றும்''

—அகநானூறு

ஆகவே இறைவனுடைய கருணையைப் பெற விழைகின்ற ஒவ்வொருவரும் பிறவுயிர்களிடம் கருணை காட்டவேண்டும். எல்லா உயிர்களிடத்திலும் இறைவனைப் பார்க்கவேண்டும்; எல்லாவுயிர்களும் இறைவனுடைய கோயில்கள்; ஆதலால் இறைவனை எவ்வுயிர்களிலும் கண்டு அவ்வுயிர்கட்கெல்லாம் கருணை செய்தல் வேண்டும்.

அதுவே கடைத்தேறும் வழி.

கல்வி

கல்வி என்ற சொல்லுக்குத் தோண்டுதல் என்று பொருள். (கல்லுதல்–தோண்டுதல்)' எதனைத் தோண்டுதல்?' என்ற ஒரு வினா எழும். அறியாமையைத் தோண்டுதல் வேண்டும். ஏன்? அறிவு விளக்கமுறும் பொருட்டு.

கல்வி கற்பதனால் அறிவு வளர்கின்றது என்று சிலர் கூறுவார்கள். அது பொருந்தாது. கல்வி கற்பதனால் அறிவு வளர்பதில்லை. அறியாமை தேய்கின்றது. அறியாமை தேயத் தேய அறிவு விளக்கமுறுகின்றது.

அரிசி வெண்மையாகவேண்டும் என்றால் என்ன செய்கின்றோம்? உலக்கையால் தீட்டுகின்றோம்!

சுவர் வெண்மையாக இருக்கவேண்டும் என்றால் சுண்ணாம்பு தீட்டுகின்றோம்; நாற்காலி வெண்மையாக இருக்கவேண்டும் என்றால் வெள்ளைவர்ணம் பூசுகின்றோம். அதுபோல் அரிசி வெண்மையாக வேண்டுமானால் சுண்ணாம்புதீட்டுகின்றோமா? இல்லை; உலக்கையால் குத்துகின்றோம். ஏன்? அரிசியின் இயற்கை வெண்மை. அந்த வெண்மையைத் தவிடு மறைத்திருக்கின்றது. மறைத்துள்ள தவிட்டினை அகற்றினால் அரிசியின் இயற்கை நிறமாகிய வெண்மை தானே

வெளிப்படுகின்றது. இதுபோல் ஆன்மாக்கள் இயல்பாக அறிவுப் பொருள், அந்த அறிவை அறியாமை மறைத்திருக்கின்றது. மறைத்துள்ள அறியாமை நல்ல நூல்களாகிய உலக்கையால் குத்தி அகற்றினால் ஆன்மாவின் சொரூபமாகிய அறிவு வெளிப்படுகின்றது.

அறிவு வடிவம் ஆன்மா, கற்கண்டு இனிமை மயமானது. அதுபோல் ஆன்மா அறிவுமய மானது. அறிவிக்க அறிகின்ற அறிவு.

''பாராதி பூதநீ யல்லை-உன்னிப்
பார் இந்திரியம் காரணநீ யல்லை
ஆராய் உணர்வுநீ என்றான்—ஐயன்
அன்பாய் உரைத்தசொல் ஆனந்தம் தோழி''

என்கின்றார் தாயுமானார்.

மற்றொரு உதாரணங் கூறுகின்றேன். வேட்டி வெண்மையாக இருக்கவேண்டுமென்று நாம் கருதுகின்றோம். அதைச் சுண்ணாம்பு நீரில் நனைப்பதில்லை. உவர் மண் முதலிய சாதனங் களையிட்டுக் கல்லில் தோய்க்கின்றோம். நமது நோக்கம் வேட்டி வெண்மையாக வேண்டும் என்பது; முயற்சி அழுக்கை அகற்றுவது. இதன் கருத்து என்ன? வேட்டியின் இயல்பு வெணமை தானே. அந்த உண்மையை அழுக்கு மறைத் துள்ளது, அழுக்கு அகல அகல வெண்மை வெளிப்படுகின்றது. அதுபோல் ஆன்மாவின் அறிவாகிய வெண்மையை அஞ்ஞானமாகிய அழுக்கு மூடியுள்ளது. அஞ்ஞானம் நீங்கினால் அறிவு தோன்றுகிறது.

இன்னும் ஓர் உவமை கூறுகின்றேன். கண்ணாடிக் கூட்டுக்குள் மின்சார விளக்கு எரி

கின்றது. அந்த பல்பு மேல் தார் பூசப்பட்டுள்ளது. விளக்கின் ஒளி மங்கலாக இருக்கின்றது. ஒளி நன்கு வரவேண்டும் என்று எண்ணிய நாம் என்ன செய்கின்ருேம். ஒளியைத் தடை செய்கின்ற தார் மையைத் துடைக்கத் துடைக்க மின்சார விளக்கின் ஒளி பளிச்சென்று கிடைக்கின்றது. அதுபோல் ஆத்மப் பிரகாசத்தை ஆணவ இருள் மறைத்துள்ளது. ஆன்மா என்று உண்டோ அன்றே ஆணவமலமறைப்பும் உண்டு. செம்பு என்று உண்டோ அன்றே களிம்பும் உண்டு.

செம்பில் உள்ள களிம்பை ரசமணியால் நீக்கித் தங்கமாக்குவது போல ஆன்மாவின் ஆணவமலத்தைக் குருநாதன் ஐந்தெழுத்தாகிய ரசமணியால் நீக்கிச் சீவனைச் சிவனுக்குவர்.

கருடன் உருவங் கருது மளவில்
பருவிடந் தீர்ந்து பயங்கெடு மாபோல்
குருவின் உருவங் குறித்த அப்போதே
திரிமலந் தீர்ந்து சிவன் அவனுமே —திருமந்திரம்

கருமருவு குகையனைய காயத்தின் நடுவுள்
களிம்புதோய் செம்பனைய யான்
காண்டல் இருக்க நீ ஞான அனல் மூட்டியே
கனிவு பெற உள்ளுருக்கிப்
பருவம் தறிந்து நின் அருளான குளிகைகொடு
பரிசித்து வேதி செய்து
பத்துமாற்றுத் தங்க மாக்கியே பணிகொண்ட
பட்சத்தை என் சொல்லுகேன்

—தாயுமானுர்

இந்த மூன்று உவமைகளால் ஆன்மாவின் உண்மைத் தன்மை அறிவு என்றும், அதனை அறியாமை அநாதியே மறைத்துள்ளது என்றும்,

நாம் அறிவு நூல்களால் அறியாமையை அகற்று தல் வேண்டும் என்றும் அறிக.

மணலை எடுக்க நீர் வெளிப்படுகின்றது. நீரை மணல் மறைத்திருக்கின்றது. அங்கு நீர் புதிதாக வரவில்லை. ஆங்கு எப்போதும் இருந்ததுதான். ஆனால், அதை மணல் மறைத்திருந்தது எடுக்கப் பட்டவுடன் நீர் இனிது கிடைக்கின்றது. எத்த னைக்கு எத்தனை மணலை எடுக்கின்றோமோ அத்தனைக்கு அத்தனை நீர் கிடைக்கின்றது. அதுபோல் நூல்களை எத்தனைக்கு எத்தனை பயில் கின்றோமோ அத்தனைக்கு அத்தனை அறியாமை யகன்று அறிவு விளக்கமுறுகின்றது. இக் கருத் தினைத் தெளிவாக நமக்கு உபதேசித்தவர் திருவள்ளுவ தேவர்.

''தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு.''

செல்வத்தினும் கல்விச் செல்வம் சிறந்தது. ஒருவன் வறியனாக இருந்தான்; பின்னர் பெருஞ் செல்வனாக இருந்தான்; செல்வம் நிலத்தில் விளை பொருளுமன்று; வானத்தினின்றும் பொழிகின்ற பொருளுமன்று. தானியம் விளையும்; தண்ணீர் பொழியப்படும். செல்வம் அத்தகையதன்று. பின்னே அவன் எவ்வாறு தனபதியாக ஆனான்! பலரிடம் இருந்த பொருள் ஒருவன்பால் குவிந்து விட்டது! இதனால் என்ன விளங்குகின்றது? ஒருவன் பெருஞ் செல்வம் படைத்தான் என்றால் பலர் வறியவர்களாக ஆனார்கள் என்று கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு பக்கம் மேடு. ஆனால், பல பக்கங்கள் பள்ளமாய் விட்டன என்றுதானே பொருள்; இதில் சிறிதும் ஐயம் இல்லையே; பலர் வறியவர்

களாக ஆனால்தான் ஒருவர் தனவந்தராக ஆக முடியும். திருக்குறள், நாலடியார், தொல்காப்பியம், நன்னூல், பெரிய புராணம், கம்பராமாயணம் முதலிய இனிய நூல்களைப் படித்து ஒருவர் அறிஞராக ஆனார் என்றால் ஐம்பது பேர் மூடர்களாக ஆனார்கள் என்று இல்லையே. பலரை மூடராக்கித்தான் ஒருவன் அறிஞனாகவேண்டும் என்பது இல்லை. கல்வி கற்றலினால் யாருக்கும் ஒரு தீங்கும இன்றி அறிவு நலத்தைப் பெறலாம் என உணர்க.

செல்வம் உடையானுக்குச் சுற்றமும் நண்பரும் சிலர்தான் இருக்க முடியும். கல்விச் செல்வம் உடையானுக்கு எல்லா நாடுகளும், எல்லா ஊர்களும் எல்லா மக்களும் சொந்தமாகிவிடும். அதனால் கல்விச் செல்வத்தை உயிர் உள்ளவரை தேடிக்கொண்டே யிருக்க வேண்டும்.

'' யாதானும் நாடாமால் ஊராமால் என்னொருவன்
சாந்துணையுங் கல்லாத வாறு.'' —திருக்குறள்

மாண்டால் வீடு மாடு வாகனம் தனம் தானியம் நிலம் புலம் முதலிய அனைத்தும் உடன் வர மாட்டா. கல்விமட்டும் பிறவி எழுந்தோறும் உடன் வந்து உதவும்.

ஒருமைக்கண் தான் கற்ற கல்வி ஒருவற்
கெழுமையும் ஏமாப் புடைத்து. —திருக்குறள்

செல்வத்தை வெள்ளங் கொண்டு செல்லும்;

கல்வியை வெள்ளங் கொண்டு செல்லாது.

செல்வப் பொருளை உடன் பிறந்தார் பங்கிட்டுக் கொள்வர்;

கல்விப் பொருளை உடன்பிறந்தார் பங்கு பெறமுடியாது.

செல்வத்துக்கு அரசாங்கத்தில் வரி விதிப்பார்;

கல்விக்கு அரசாங்கத்தார் வரி விதிக்கமாட்டார்கள்.

செல்வம் நெருப்பினுல் கெடும்;

கல்வி நெருப்பிலும் நின்று நலஞ் செய்யும்.

செல்வம் செலவழித்நால் குறையும்;

கல்வி செலவழிக்கச் செலவழிக்க வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கும்.

செல்வத்தைக் கள்வர் கவர்ந்து கொள்வார்கள்.

கல்விச் செல்வத்தைக் கள்வர்களால் கவர முடியாது.

செல்வத்தைக் காப்பது அரிது;

கல்வியைக் காப்பது எளிது.

வெள்ளத்தால் போகாது வெந்தணலால் வேந்தராலும்
கொள்ளத்தான் முடியாது கொடுத்தாலும் நிறைவொழியக்
குறைபடாது
கள்ளர்க்கோ மிகவரிது காவலு மிகஎளிது கல்வியென்னும்
உள்ளத்தே பொருளிருக்க உலகெலாம் பொருள்தேடி
உழல்வதேனே?

இனி ஒருவனுக்குச் சிறந்த அழகாக விளங்குவது கல்வி ஒன்றேயாம்;

குஞ்சி யழகும் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல—நெஞ்சத்து
நல்லம் யாமென்னும் நடுவு நிலைமையால்
கல்வி யழகே அழகு. —நாலடியார்

இனி கல்வி கற்பவர் கற்கத் தகுந்த நூல்களையே கற்கவேண்டும். கடையில் விற்கின்ற நூல்கள் அனைத்தையும் வாங்கிப் படிக்கக் கூடாது.

ஏன் விற்கத்தகுந்த நூல்களைத்தானே விற்க வேண்டும்? வேண்டாத நூல்களையெல்லாம் ஏன் விற்கின்றார்கள்? என்று கேட்கக்கூடாது.

பலசரக்குக் கடையில் சர்க்கரை, முந்திரிப் பருப்பு, வாதாம்பருப்பு, சேமியா, கோதுமை, ரவை, முதார் சிங்கு, மயில்துத்தம், பருத்திக் கொட்டை, கடலைப் பிண்ணாக்கு, நெய், மண்ணெண்ணெய் எல்லாம் விற்பனைக்கு உள்ளன. மயில் துத்தம், முதார் சிங்கு, பிண்ணாக்கு, மண்ணெண்ணெய் எல்லாவற்றையும் சமரசமாக வாங்கிப் பாயசஞ் செய்தால் எப்படியிருக்கும்? அதனை யார் குடிப்பார்கள்? அதுபோல் விற்பனைக்கு வைத்துள்ள அத்தனை நூல்களையும் வாங்கிப் படிக்கக் கூடாது.

இந்தக் கருத்தைச் சுருக்கமாகக் கூறினார் திருவள்ளுவர்.

"கற்க; கசடற; கற்பவை"

"கற்கத்தக்க நூல்களைக் கற்க. கற்றபின் அதன்படி நிற்க" என்றார்.

மக்கள் எத்தனையோ பிழைகள் செய்கின்றார்கள்; கொலை புலை களவு சூது பொய் என்பனவாகப் பல பிழைகள். இவற்றுள் தலையாய பிழை கற்கத்தக்க அறிவு நூல்களைக் கல்லாமையேயாகும்.

பிழைகளைக் குறித்துப் பாடவந்த பட்டினத்துச் சுவாமிகள் 'சிறப்புடைப் பொருளைமுந்துறக் கிளத்தல்' என்ற சூத்திரப்படி கல்லாப்பிழை என்று முதலில் கூறிப் பாடுகின்றார்.

கல்லாப் பிழையும் கருதாப்பிழையுங் கசிந்துருகி
நில்லாப் பிழையும் நினையாப் பிழையும்நின் அஞ்செழுத்தைச்
சொல்லாப் பிழையும் துதியாப் பிழையும் தொழாப் பிழையும்
எல்லாப் பிழையும் பொறுத்தருள்வாய் கச்சியே கம்பனே

"அறிவு நூல் கல்லா மூடர்" என்று கூறுகின்றார் அருணகிரிநாதர்.

கல்வியின் பயன் அறிவு.

அறிவின் பயன், அறிவு வடிவான இறைவனையடைதல். ஆதலால் கல்வியின் பெரும் பயன் கடவுளையடைதலே யாகும்.

''கற்றதனால் ஆயபயன் என்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅர் எனின்''

என்று திருவள்ளுவதேவர் திட்ட வட்டமாகக் கூறிவிட்டார்.

இதே கருத்தைச் சேக்கிழார் பெருமான் கூறும் அழகையும் காண்க.

''உள்ள நிறைக் கலைத்துறைகள் ஒழிவின்றிப் பயின்றவற்றால்
தெள்ளிவடித் தறிந்த பொருள் சிவன் கழலில் செறிவு''

பஞ்சினால் ஆகிய ஒன்றுக்கும் நூல் என்று பேர். அறிவைத் தருகின்ற சுவடிகட்கும் நூல் என்று பேர். இரண்டுக்கும் நூல் என்ற ஒரே பேர் வர என்ன காரணம்? நூலைத் தட்டி மரக்கோணலை மாற்றுவர். அதுபோல் அறிவு நூலைத் தட்டி மனக்கோணலை மாற்றவேண்டும். நூல் தட்டிய

மரம் வர்ணந் தடவி நிழலில் கட்டிடத்துக்குள் இருக்கும். நூல் தட்டாத மரம் வெய்யிலில் காய்ந்து, மழையில் நனைந்து அடுப்பில் எரிந் தொழியும், அதுபோல் அறிவு நூல் கற்றுர் போற்றப்பெறுவர்; கல்லாதார் தூற்றப் பெறுவர்.

எனவே மக்கள் அறிவு நூல்களைக் கற்று,; அறியாமையை அகற்றி அறிவு விளக்கம் பெற்று, அதனுல் உள்ளந்திருந்தி, இறையன்பு தலைப் பட்டுத் திருவருளுக்கு உரியராக விளங்கி, என்றும் குன்றுத இன்பத்தை எய்தி உய்வுபெறு வார்களாக.

நடுங்கும்

சிலர் யானையைக் கண்டு நடுங்குகின்றார்கள்; சிலர் புலியைக் கண்டு நடுங்குகின்றார்கள்; சிலர் சிங்கத்தைக் கண்டு நடுங்குகின்றார்கள்.

ஆனால் வேட்டையாடும் வீரர்கள் புலி, கரடி சிங்கம், யானை இவைகளைக் கண்டு நடுங்காதும் ஒடுங்காதும் எதிர்த்து, வாளாலும் வேலாலும் கொன்று வெற்றி மாலை புனைகின்றார்கள்.

''தறிசெறி களிறும் அஞ்சேன்
தழல்விழி உழுவை யஞ்சேன்''
(உழுவை—புலி.)

என்று வீர கர்ஜனை புரிகின்றார் மாணிக்கவாசகர்.

சிலர் பாம்பைக் கண்டு நடுங்குகின்றார்கள். ''பாம்பென்றால் படையும் நடுங்கும்'' என்பது பழமொழி.

ஜோகிபிடாரன் எத்துணை கொடிய பாம்பு களையும் பிடித்துத் தன் விருப்பத்துக்கு ஏற்ப ஆட்டுகின்றான். மந்திர சித்தி பெற்றவர்கள் நாகங்களைக் கண்டால் நடுங்குவதில்லை; விஷ ராஜா என்ற பேருடன் விளங்கும் ஒருவர் (அம்மன்குடி) எத்துணைக்கொடிய விஷத்தையும் மாற்றி விடுகின்றார். பழநியில் நீலகண்ட மந்தி

ரம் தெரிந்த ஒரு குடும்பத்தார் கொடிய நல்ல பாம்புகளைக் கண்டால் புடலங்காய்களை எடுப்பது போல நடுக்கமின்றி எடுத்துக் கொள்ளுகின்ருர்கள்.

''புற்றில்வாள் அரவும் அஞ்சேன்'' என்று வீர வசனம் புகல்கின்ருர் வாதவூரடிகள். சிலர் வறுமையைக் கண்டு மிகமிக நடுங்குகின்ருர்கள். ''கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது'' என்கின்ருர்கள்.

ஆனுல், உயர்ந்த திருவருள் ஞானிகள் வறுமையை வரவேற்கின்ருர்கள்.

''இறைவனே! வெண்ணீறுபுனைந்த மெய்யடியார்கட்குச் சதா விருந்து செய்து வருகின்ற வறுமையையும், விரதமிருந்து இளைக்கின்ற உடம்பையும், எனக்குக் கொடு'' என்று வறுமையை வரமாகக் கேட்கின்ருர் சிவப்பிரகாசர்.

> ''வெண்டிருநீறு புனை யுமாதவர்க்கும்
> விருந்து செய்துறு பெருமிடியும்
> கொண்டநல் விரதத்து இளைத்த யாக்கையும் இக்
> கொடியனேற் கருளுநாள் உளதோ?''

சிலர் நோயைக் கண்டு நடுங்குகின்ருர்கள். ''பிணியெலாம் வரினும் அஞ்சேன்'' என்று இயம்புகின்ருர் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்.

சிலர் இயமனைக் கண்டு நடுங்குகின்ருர்கள்; ஆனுல் தவநெறி நின்ற சிவஞானிகளுக்கு இயமன் ஒரு சுண்டெலியாகக் காட்சி தருகின்ருன்.

> ''கோணிலா வாளும் அஞ்சேன்
> கூற்றுவன் சீற்றம் அஞ்சேன்''

—திருவாசகம்

> ''நமனை அஞ்சோம்''

—அப்பர்

சிலர் பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் நடுங்கு கின்றார்கள்; அருள் பழுத்த அருந்தவ சீலர்கள் போற்றும்மாணிக்கவாசகர், "பிறப்பினோடிறப்பும் அஞ்சேன்" என்று கூறுகின்றார்.

எனவே யானைக்கும் புலிக்கும் சிங்கத்திற்கும் அரவுக்கும், வறுமைக்கும் பிணிக்கும், நமனுக்கும் பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும். எரிக்கும் இடிக்கும் மலைக்கும் நடுங்காத ஞானிகள், சிலரைக் கண்டு நடுங்குகின்றார்கள்.

ஒன்றுக்கும் நடுங்காத ஞானிகள் யாரைக் கண்டு நடுங்குகின்றார்? அவர்கள் என்ன எமனை விட வல்லமையுடையவர்களா? வேலும் வாளுந் தாங்கிய வீரர்களா? என்ற கேள்வி எழும்.

மரணம் இன்றி வாழ்வதற்கு அமிர்தம் வேண்டும் என்று வானவர்கள் கருதினார்கள். அமிர்தம் வேண்டும் என்று விரும்பி வானவர்கள் சிவபெருமானை வேண்டியிருந்தால் ஒரு விநாடி யில் அமிர்தத்தை அப்பெருமான் வழங்கி யிருப்பார்.

தேவர்கள் தான்தோன்றிகளாகத் தாமே சென்று பாற்கடலைப் பலகாலும் கடைந்தார்கள். இமையவர்கள் எதிர்பார்த்தது அமிர்தம்; திருப் பாற்கடலில் திடீர் எனத் தோன்றியது ஆலகால விஷம்; ஆ! ஆ! மிகப்பெரும் பயங்கரமான விஷம்; உலகங்களையெல்லாம் இது நடுங்க வைத்தது. வானவர் தானவர் மாணவர் சித்தர் முத்தர் பித்தர் கின்னரர் கிம்புருடர் மண் விண் கதிர் மதி முதலிய எல்லாம் நடுங்கின. அதன் வெப்பத்துக்கு ஆற்றாது மூலைக்கு ஒருவராக ஓடி னார்கள். என் ஓட்டத்தை ஒருவரும் பிடிக்க முடி

யாது என்று ஓடினுன் உம்பர்வேந்தன். "எங்கே ஓடுகின்றீர்கள்?" என்று வினுவிக்கொண்டே ஓடினுர் நான்முகக் கடவுள்; நஞ்சின் அருகில் சென்ற திருமாலின் உடம்பு பஞ்சுபோல் பதைத்து கருமையாயிற்று. அவரும் ஓடி ஒளிந்தார்.

பின்னர் தேவர்கள் யாவரும் ஒருங்கு கூடித் திருக்கைலாய மலையையடைந்து, திரு நந்தி தேவ ரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, கண்ணுதற் கடவுளைக் கண்ணுரக் கண்டு கையாரத் தொழுது வாயாரத் துதி செய்து,

"பெருமானே! நாங்கள் அடிமைகள். தேவரீர் ஆண்டவன். எங்கட்கு நீரே தலைவர். அடிமை களாகிய நாங்கள் பாற்கடல் கடைதல் என்ற விவ சாயத்தைச் செய்தோம். அதில் முதலில் விளைந்த விளைவு தேவரீருக்கு உரியது" என்று விநயமாக விளம்பி நின்ருர்கள்.

தேவாதி தேவராகிய சிவபெருமான் அந்தக் கொடிய விடத்தைச் சுருக்கி எடுத்துத் தமது கண் டத்தில் அடக்கி எல்லோருடைய கண்டங்களையும் மாற்றினுர். இயமனை உதைத்த அப்பெருமா னுடைய திருவடி தேவர்கட்கு திருவருள் புரிந்தது.

இவ்வாறு தேவர் மனிதர் முதலிய அனைவர்க் கும் நஞ்சினை யுண்டு வாழ்வு அளித்த நமனை யுதைத்த நம்பிரானுகிய நம்பனைப் பரமன் என்று கருதாமல் வேறு ஒரு தலைவன் உண்டு என்று நவில்வதற்கு யார் நடுங்கவில்லையோ அவர்களைக் கண்டு ஞானிகள் நடுங்குகின்ருர்கள். சிவமூர்த் தியை யன்றி மற்றுமொரு மூர்த்தியைப் பரம் என்று கூற நடுங்காரைக் கண்டு ஞானிகள் நடுங்குகின்ருர்கள்.

இதோ பாருங்கள் இந்தக் கருத்துடைய அரிய அமுதப் பாடலை,

அடுங்காலம் இதுஎன்ன விடம் எழலும்
நனிவெருவி அயன்மா லேஞேர்
கொடுங்காலன் றனைக்குமைத்த குரைகழற்கீழ்
சரண்புகுதக் கொதித்து வாழ்நாள்
பிடுங்காமல் அருள்புரிந்த பிரான் அன்றிப்
பின்னையும்ஓர் பிரான் உண்டு என்ன
நடுங்காதார் தமைக்காணப் பெற்றிடினும்
என்னுள்ளம் நடுங்கும் மாதோ

—காஞ்சிபுராணம்.

புற்றில் வாளரவும் அஞ்சேன்
பொய்யர்தம் மெய்யும் அஞ்சேன்
கற்றைவார் சடையெம் மண்ணல்
கண்ணுதல் பாதம் நண்ணி
மற்றுமோர் தெய்வந் தன்னை
உண்டென நினைந்தெம் பெம்மாற்
கற்றிலா தவரைக் கண்டால்
அம்மநாம் அஞ்சுமாறே.

—திருவாசகம்.

மூளும் வினை

உயிர்களாகிய நாம் செய்த வினை, தீ சிறிது சிறிதாகக் கனைந்து பெருகி மூண்டு எரிந்து துன்பஞ் செய்வது போல் மூண்டு நம்மைத் துன் புறுத்தும்.

அதனால் வினைக்கு மூளும் வினை என்று ஒரு பேரும் உண்டு. செங்கல் சூளை மூண்டெரிவது போல் வினை மூண்டெரியும்.

"மூளும் வினைசேர"

என்கிறார் அருணகிரிநாதர்.

"முன்செய்த தீவினையோ
இங்ஙனே வந்து மூண்டதுவே"

என்கிறார் பட்டினத்தார்.

நோயெல்லாம் நோய் செய்தார் மேலவாம்
நோய் செய்யார், நோயின்மை வேண்டுபவர்
—திருக்குறள்

இந்த வகையில் சாமானிய உயிர்கட்குச் செய்த துன்பம் மறுபிறப்பில் வந்து எய்தும்.

சிறந்த சிவஞானிகட்குச் செய்த வினை அப் பிறப்பிலேயே மூளும் என வுணர்க.

கோசல நாட்டை யாண்ட தசரதன் என்ற மன்னன் ஒருநாள் தன் பரிசனர் சூழ யானை வேட் டையாடச் சென்றான்.

பகலில் யானைகள் கிடைக்கவில்லை. இரவில் நீர் பருகும்போது யானைகளைக் கொல்லுமாறு கருதி, ஒரு நதித் துறையில், ஒரு புதரில் மறைந்து, "சப்தவேதி" என்ற கணையை வில்லில் தொடுத்து நின்றான்.

காசிபன் மகன் விருத்தசேனன், விருத்தசேன னுடைய மகன் சலபோசனன்.

சலபோசன முனிவரும் அவர் மனைவியும், கண்ணில்லாதவர்கள். அவர்களுடைய மைந்தன் சுரோசனன்.

தாய் தந்தையரைக் காவடியாகச் சுமந்து வந்தான். தாய் தந்தையர் நீர்வேண்டினார்கள்.ஒரு மணல்மேட்டில் அவரை அமர்த்தி சிறு வாயுள்ள கமண்டலத்தை நதியில் அமுத்தினான். குறுகிய வாயில் நீர் 'குடகுட' என்ற ஒலியுடன் சென்றது.

அவ்வொலியைக் கேட்ட தசரதன் யானை நீர் பருகுவதாக நினைத்துப் பாணத்தை யெய்தான்; அக்கணை சுரோசனன் மார்பில் பட்டது. "சிவா, சிவா" என்று அலறி நிலத்தில் வீழ்ந்தான்.

இளம்பாலகனுடைய அழுகுரலைக் கேட்ட மன்னன் திடுக்கிட்டான்; 'அந்தோ! கெட்டேன்' என்று கூறி வில்லை எறிந்துவிட்டு ஓடி அச் சிறுவனை எடுத்து மார்மீது அணைத்து, முகத்தில் நீர் தெளித்து, ஆடையினால் விசிறி உபசரித்தான்.

சுரோசனன்மெல்லக்கண்விழித்து "ஐயா! கண்ணில்லாத தாய் தந்தையர்க்குத் தண்ணீர் எடுக்க வந்த என்னை யாரோ ஒரு பாவி பாணம் எய்து கொன்றான். உயிர்பிரியும்போது தாய்போல் தண்ணளியுடன் ஆதரவு புரியும் தாங்கள் யார்?" என்று தழுதழுத்த குரலில் ஈனசுரத்துடன் கேட்டான்.

அச்சிறுவனது துயரத்தைக் கண்ணுற்ற தயரதனது கண்கள் நீர் பொழிந்தன. உள்ளந் துடித்தது.

"மைந்தா! நான் அயோத்திமன்னன் தயரதன். யானை வேட்டையாடவந்தேன். பகலில்யானைகள் கிடைக்கவில்லை. இரவில் நதியில் நீர் குடிக்க வரும் என்று கருதிப் புதரில் மறைந்து வில்லில் கணைதொடுத்து நின்றேன். நான் தண்ணீர் முகந்த போது உண்டான ஒலியை யானை என்று மாறி யுணர்ந்து கணையைவிட்டேன். அறியாமல் நேர்ந்த பிழை. என்னை மன்னிக்கவேண்டும்" என்ருன்.

"வேந்தே! என் வினை என்னைக் கொன்றது; தங்களை யான் நோவமாட்டேன். கண்ணற்ற பிதா மாதாக்களை நினைந்து வருந்துகின்றேன்."

"குழந்தாய்! உன் பிதாமாதாக்களைக் கண்ணை இமைகாப்பதுபோல் நான் காத்தருளுவேன். நீ வருந்தற்க."

'சிவ சிவ' என்று அம் மைந்தன் வாய் முணு முணுத்தது. ஆவி பிரிந்தது.

தயரதன் கமண்டல நீரை எடுத்துக்கொண்டு, சுரோசனனுடைய அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றிக் கொண்டு சலபோசன முனிவர் இருக்குமிடம் போய் வணங்கினுன்.

"மகனே! ஏன் இத்தனை நேரம்?"

"தபோதனரே! அடியேன்தயரதன். அயோத் தியை ஆள்பவன். யானைவேட்டையாட வந்தேன். இரவில் நதித்துறையில் நீர்பருகும்போதுகொல்ல லாம் என்று பதுங்கியிருந்தேன். தாங்கள் திருக் குமாரர் நீர் முகர்வதைக்கேட்டுயானையெனக்கணை விட்டுவிட்டேன்; அறியாமல் நிகழ்ந்த இந்தப்

பெரும் பிழையை மன்னித்தருள வேண்டும். தங்கள் தவப்புதல்வர் வானுலகம் போந்தார், கருணைக் கடலே! என்னைப் பொருத்தருளும்."

முனிவர் 'அந்தோ' என்று அலறினர். மன்னன் காலடியாக அவர்களைச் சுமந்து மகனுடைய உடலின் அருகில் விடுத்தான். மகனுடைய உடம்பைத் தடவித் தடவிப் பெரிதும் புலம்பி யழுதார்கள். "மகனே! இன்றுதான் எங்கள் கண் போயிற்று. எங்களை இரவு பகலாகக் காத்து உதவினயே. கண்மணி! இனி எப்பிறப்பில் உன்னைக் காண்போம்? ஆ! ஆ! எங்களை விடுத்துச் சென்றனையே!

"அரசனே! நாங்கள் அந்தணர். உன்னைச் சீறுவதில் பயன் யாது? சிலகாலம் சென்ருல் உமக்கு நான்கு புதல்வர்கள் பிறப்பார்கள். எந்தப் புதல்வன் மீது அதிகப் பிரியங் கொண்டிருக்கின்ருயோ, அப்பிரிய மகன் பிரிய நின் உயிர் பிரியும். புத்திர சோகத்தை அப்போது நீ நுகர்வாய்" என்றுகூறி முனிவரும் முனிவருடைய மனைவியும் விண்ணுலகெய்தினர்கள்.

அதுகண்டு மன்னன் தாங்கமுடியாதவேதனை யடைந்தான்.

நெடுங்காலத்துக்குப்பின் ராமர், பரதர், லட்சுமணர், சத்ருக்னர் என்ற புதல்வர்களைப் பெற்ருன்.

ராமர் பிரிவினுல் பெருந்துயருற்று மாண்டான். வினை மூண்டது.

பாண்டு மன்னன், தன் மனைவியர்கள் குந்தியுடனும் மாத்திரியுடனும் வேட்டையாடச் சென்ருன்.

மனைவியுடன் வேட்டையாடிக்கொண்டிருந்த அவன் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியால் மயங்கியிருந் தான்.

கிந்தம முனிவர் தன் மனைவியுடன் பொருந்த விரும்பி மான் உருவம் எடுத்துப் பொருந்திக் கொண்டிருந்தார்.

பாண்டு மான்மீது கணை தொடுத்தான். மானின் மார்பில் கணை பட்டது. மிகப் பெருந் துன்பமுற்று மான் வடிவத்தை விடுத்து முனிவர் உருவங்கொண்டு, "ஏ பாண்டு மன்னனே! நீ வேட்டையறத்தை விடுத்தனை. அறத்தினைக் கெடுத்தனை. இளங்குழவியான விலங்குகளையும், புணர்கின்ற விலங்குகளையும், கிழப் பருவமுள்ள விலங்குகளையும், நோய்வாய்ப்பட்ட மிருகங்களை யும் கொல்லக்கூடாது என்பது வேட்டையறம்; இதனை மறந்த நீ என் மனைவியுடன் நான் மான் உருவங்கொண்டு இன்புறலானேன்; என்னை வீணாக அம்பு விட்டுக் கொன்றாய். நீ உன் மனைவி யுடன் இன்புறுங்கால் உன் உயிர் பிரியும்" என்று கூறி மாண்டார். மனைவியாருடைய ஆவியும் பிரிந்தது.

பாண்டு நடுங்கி ஒடுங்கி அஞ்சினான்; அவ னுடைய வாழ்வின்சிகரம் இடிந்தது; தன்னுடைய ஆடம்பரமான அணிகலன்கள் ஆடைகளைக் களைந்து தன் பரிசனர்களிடம் தந்து நகருக்கு அனுப்பினான்.

பாண்டுவின் துறவை யறிந்து திருதராஷ் டிரன் முதலியோர் வருந்தினார்கள்.

பாண்டு முனிவனாக ஆனான். அவனுடைய மனைவியரும் துறவுக்கோலம் பூண்டு அவனு டைய தவநிலைக்கு உதவிசெய்தார்கள்; அவன்

ஒரு மரத்தடியில் நிற்பான்; பால் கறக்கும் நேரம் நிற்பான்; தானே கனி உதிர்ந்தால் உண்பான்; இல்லையேல் அடுத்த மரத்தடியில் நிற்பான்; இப்படி எட்டு மரங்களிடம் போவான். எட்டு மரங்களிலும் கனி உதிரவில்லையானால் ஒன்பதாவது மரத்திடம் போகமாட்டான்; எட்டுக்கவளம் உண்பான்; ஒருவேளை உண்பான். அவனுடைய மனம் பற்றற்று நின்றது.

புறப்பகையை வென்ற அவன் அகப்பகையையும் வென்றான். பின்னர் தேவானுக்கிரகத்தினால் குந்திக்கும் மாத்திரிக்கும் ஐந்து மைந்தர்கள் பிறந்தார்கள். தருமர் பிறந்த, பதினாறுவது ஆண்டில் விதி வயப்பட்டு அவன் ஒருநாள் மாத்திரியை மருவினான். அந்தக் கணமே மாண்டான்; வினை மூண்டுவிட்டது.

இராமதாசர் என்ற சிறந்த திருமாலடியார் பன்னிரு வருடங்கள் சிறையில் இருந்து வேதனையுற்றார்; ஏன்? முற்பிறப்பில் ஒரு கிளியைப்பற்றி சிறகை யரிந்து பன்னிரண்டு நாட்கள் கூட்டில் அடைத்து வைத்தார்; அவ்வினை மூண்டு மறு பிறப்பில் பன்னிரு ஆண்டுகள் சிறைத் துன்பம் உற்றார். ஆதலால் அவரவர் செய்த வினை அவரவரைச் சாரும்.

செய்வினை மூண்டு உரிய காலத்தில் திருவருள் நெறிப்படி செய்தவனை யடையும்; இது தான் நியதி;

ஆதலால் ஒவ்வொருவரும் மனத்தாலும் வாக்காலும் காயத்தாலும் யாருக்கும் எந்த இடரும் புரியக்கூடாது.

பூஜை

நினைக்கும் தன்மையுடையவன் மனிதன். நினைவை வெளிப்படுத்துங் கருவி வாய்; உணவுகளை அருந்துகின்ற வாய்க்குப் பெருமை கிடையாது. வாயிருந்தும் விலங்குகளை வாயில்லாத பிராணிகள் என்று கூறுகின்றோம். கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தி வசனிக்கும் வாயை உடையவன் மனிதன்.

இந்த உடம்பும் வாக்கும் நமக்குத் தந்தவன் இறைவன். இவைகள் தாமே வந்து அமைவதில்லை. நாமேயும் எடுத்துக் கொள்வதில்லை.

> ''வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மட நெஞ்சும்
> தாழ்த்த சென்னியுந் தந்த தலைவன்''

என்கின்றார் அப்பர்.

எனவே, நினைக்க நெஞ்சையும், வசனிக்க வாயையும், இந்த இரண்டையும் தாங்கி நின்று தொழிற்படுகின்ற உடம்பையும் தந்த இறைவனை நாம் ஒவ்வொருவரும் நன்றி மறவாமையின் பொருட்டு பூவும் நீரும் கொண்டு பூஜை செய்ய வேண்டும்.

பூ—பூர்த்தி—ஜா—உண்டாக்குவது. மலமாயா கன்மங்களைப் பூர்த்தி செய்து, சிவஞானத்தை

யுண்டாக்கும் புனிதமான செயல் பூஜா எனப் படும். பூஜா என்ற சொல் பூஜை என வந்தது.

பூஜைக்கு முக்கியமான சாதனங்கள் பூவும் நீருமாகும்.

''புண்ணியஞ் செய்வார்க்குப் பூவுண்டு நீருண்டு
அண்ணலு மதுகண்டு அருள் செய்யா நிற்கும்''

நல்லமலர்களைக் கொண்டு இறைவனை நாள் தோறும் அர்ச்சனை செய்யவேண்டும். அதுவே மெய்யும் கையும் பெற்றதற்குப் பயனாகும்.

உலகில் செல்வமும் சீரும் படைத்துச் சிறப் பாக வாழ்கின்ற ஒருவனைக் கண்டபோது, ''இவர் முற்பிறப்பில் நல்ல பூ வெடுத்துப் பூசை செய் தவர்'' என்று இன்றும் கூறுவார்கள்.

தண்ணீரையே சிவலிங்கமாகத் திரட்டி அம்பிகை பூசித்த திருத்தலம் திருவானைக்கா.

விநாயகர் சிவபூசை செய்த திருத்தலம் திருச்செங்காட்டங்குடி. அதனால் அது கண பதீச்சுரம் எனப் பேர் பெற்றது.

சூரசங்காரத்தின்பொருட்டு முருகவேள் படை கள் சூழப் போம் வழியில் மண்ணியாற்றங் கரை யில் சிவபூஜை செய்த இடம் திருச்சேய்ஞலூர்.

சூரசங்காரம் புரிந்து திரும்பியபோது தென் கடற்கரையில் ஐந்து சிவலிங்கங்கள் வைத்து முருகவேள் பூசித்தனர். அர்ச்சனை செய்யும் போது அமரர் வேண்ட, கையில் உள்ள மலரு டன் திரும்பிக் காட்சி கொடுத்த கோலந்தான் திருச்செந்தூர் முருகன் திருவுருவம். இன்றும் செந்திலாண்டவன் பின்புறம் ஐந்து சிவலிங்கங் கள் இருக்கின்றன. ஆராதனை செய்யும்போது

பின்புறம் கொண்டுபோய் ஆராதிக்கின்றதை இன்றும் திருச்செந்தூரில் காணலாம்.

இப்படி முருகன் வழிபட்ட திருத்தலங்கள் திருமுருகன் பூண்டி, வயலூர் முதலியன பல.

சக்கரம் பெறும்பொருட்டுத் திருமால் நாள் தோறும் ஆயிரந் தாமரை மலர்களால் அர்ச்சித்தனர். அதுவே திருவீழிமிழலை. பிரமதேவர் பூசித்த திருத்தலம் பிரமபுரம். இந்திரன் பூசித்த திருத்தலம கண்ணார்கோயில்.

நண்டு பூசித்தது; சிலந்தி பூசித்தது; பாம்பு பூசித்தது; குரங்கு பூசித்தது; அணில் பூசித்தது; காகம் பூசித்தது (குரங்கணிமுட்டம்)

பெரிய உருவமுள்ளது யானை; சிறிய உருவமுள்ளது எறும்பு. எறும்பு முதல் யானை யீருக என்று கூறுவர். திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அருகில் உள்ள திருஎறும்பூர், எறும்பு பூசித்ததிருத்தலம். யானை பூசித்த திருத்தலம் திருவானைக்கா.

எறும்பும் யானையும் பூசித்த இந்தத் தலங்களைக் கண்கூடாகக் கண்டு மனிதர்கள் இறைவனைப் பூசிக்காமல் உண்டு உடுத்து உலாவி வீணே காலங் கழித்துக் காலன்வாய்ப்படுகின்றனர்.

இவர்களைக் கண்டு வருந்தி அதிவீரராம பாண்டியர் பாடுகிறார்.

"சிவகருமஞ் செய்யார் திருநீறு சாத்தார்
தவநிலையாஞ் சைவநெறி சாரார்—அவனிதனில்
கான்பரந்த பச்சைக் களாநிழலைக் கைதொழார்
ஏன் பிறந்தார் மானிடராய் இன்று."

இறைவனைப் பூசிக்காத புல்லர்களை மனிதர்கள் என்று கூறக் கூடாது. அவன் தந்த

கையால் அவனை வழிபட மறுத்தால் நன்றி கொன்ற பாவம் விடாதுதானே.

எறும்புகடை யானைதலை ஈசனைப் பூசித்துப்
பெறுங்கதிகண் டுந்தேறுர் பேய்கள்—அறிந்த
உலகத்தார் உண்டென்ப தில்லென்பான் வையத்
தலகையாய் வைக்கப் படும்.

—முதுமொழிமேல் வைப்பு

கண்ணபிரான் மகப்பேறுவேண்டி சிவபூஜை செய்தனர். அதனுல் பிறந்த மகனுக்கு சாம்ப வான் என்று பேரிட்டனர்.

அர்ச்சுனன் சதா சிவபூஜை செய்தனன் சிலர் கேட்கின்றுர்கள்: "எங்கள் வீட்டில் யாராவது இறந்துவிட்டால் அப்போது பூஜை செய்ய லாமா?" என்பார்கள். அர்ச்சுனன் தன் மகன் அபிமன்யு மாண்ட அன்றிரவு சிவபூஜை செய் தான் என்று மகாபாரதம் பேசுகின்றது.

முன்னே செய்த பூஜையின் பயன் இப்போது வந்து உதவுகின்றது. இப்போது பூஜை செய் தால் மறுமைக்கு வந்து உதவும். முன்னே செய்த விளைவு, இப்போது உணவுக்கு வருவது போல் என வுணர்க. "தொலினே ஜேஸின பூஜா பலமு" என்று தியாகையர் பாடுகின்றுர்.

பழங்காலத்தில் வசிட்டர் பராசரர் முதலிய மகரிஷிகள் அனைவரும் சிவலிங்கம் அமைத்துப் பூசித்தார்கள். அந்த ஆலயங்கள் ஆங்காங்கு இன்றுங் காட்சி தருகின்றன.

அரசர்கள் சிவலிங்கம் அமைத்துப் பூசித்தார் கள். 'இறைவனைப் பூவும் நீரும் கொண்டு பூசிப்பவர் திருக்கைலாய மலைக்குத் தடையின் றிச் செல்வார்கள். அவர்கள் பின்னே மெல்ல

நானும் போய்விடுவேன்' எனகின்ருர் அப்ப மூர்த்திகள்.

'போதொடு நீர் சுமந்தேத்திப் புகுவார் அவர்பின் புகுவேன்'

பிறவியில் இழிந்தது நாய்ப் பிறவி யென்பார்கள். நாயிற் கடையேன் என்பார்கள். இத்தகைய இழிந்த நாய்ப் பிறவி எனக்கு வேண்டும் என்று விரும்புகின்ருர் ஓர் அன்பர். அந்த நாய்ப் பிறவி எப்படி யமைய வேண்டும்? கடை வீதி சுற்றும் அங்காடி நாய்ப் பிறவி யன்று. "தினந் தோறும் சிவபூசை செய்து உணவு அருந்தும் அடியார்கள் உண்ட எச்சில் இலையில் உள்ள சேடத்தை யுண்ணும் நாயாய்ப் பிறக்கவேண்டும்" என்கின்ருர். இது எதனைக் குறிக்கின்றது? சிவ பூஜையின் சிறப்பைத் தெரிவிக்கின்றது.

"ஈயாப் பெரும்புல்லர்க்கே இதஞ் சொல்லியிரந் துழல்வேன்
மாயாப் பிறவியறுக்கும் சிவபெரு மான்பதம் என்று
ஓயாமல் பூசைசெய் துண்ணன்பர் சேடத்தை உண்ணும் ஒரு
நாயாய்ப் பிறந்திலனே அருணபுரி நாட்டினிலே."

அன்பர்கள் மறவாமல் மனத்தில் அமைத்துக் கொள்ளவேண்டியகருத்துக்கள் இரண்டு. உயர்ந்த உண்மையானவை; அவையெவை? அறவழியில் செலவழித்த பொருள் நம்முடையவை. பூஜையில் செலவழித்த நேரம் நம்முடைய நேரம்.

எல்லா நலன்களும் சிவ பூஜையால் ஒருவனுக்குக் கைகூடும். எண்ணிய எண்ணங்கள் யாவும் ஒருங்கு எய்தும். அரிய கருமங்களையும் செய்து முடிக்கலாம். உடல் நலம் உளநலம் உணர்வு நலம் ஆகிய அரிய நலன்களும் விளையும்.

உமா தேவியார் இடப்பாகம் பெறுவதன் பொருட்டு இறைவனைக் கச்சியம்பதியில் வந்து

சிவபூஜை செய்தார் என்ற இனிய வரலாற்றை ஈண்டு சிந்தியுங்கள்.

''எண்ணில் ஆகமம் இயம்பிய இறைவர்தாம் விரும்பும்
உண்மை யாவது பூசனை யெனவுரைத் தருள
அண்ணலார் தமை அர்ச்சனை புரிய ஆதரித்தாள்
பெண்ணில் நல்லவ ளாயின் பெருந்தவக் கொழுந்து.''

மார்க்கண்டேய முனிவர் மறலியை வெல்ல வேண்டி திருக்கடவூரில் சிவபூஜை செய்தார் என்பது உலகறிந்த உண்மை. சிவமூர்த்தி அவர் செய்த சிவலிங்கத்தினின்றும் வெளிப் பட்டு மறலியை யுதைத்து என்றும் பதினறு ஆண்டாக வாழுமாறு மார்க்கண்டேயருக்கு அருள் புரிந்தார். இதைவிடச் சிவபூஜைக்கு மேலான சான்று என்ன வேண்டும்?

திருமால் வைகுந்தபதியாகத் திருமகளுடன் வாழ்கின்ற பெருவாழ்வும், பிரமதேவர் படைப் புத் தலைவராக நாமகளுடன் சத்தியவுலகில் தாமரைத்தவிசில் வீற்றிருக்கும் அரும்வாழ்வும், பொன்னுலகில் முப்பத்து முக்கோடித் தேவர்கள் புடை சூழ, ஐராவதம், உச்சைச்ரவம், காமதேனு, கற்பகமரம், சிந்தாமணி, சசிதேவி, அரம்பையர் கள் ஆகியவைகளுடன் வாழும் உயர்நலமும் சிவபூஜையால் கிடைத்தன என்பதை உணர்தல் வேண்டும்.

''வண்டுளறுந் தண்டுழாய் மாயோன் இறுமாப்பும்
புண்டரிகப் போதுறையும் புத்தேள் இறுமாப்பும்
அண்டர்தொழ வாழுன் இறுமாப்பும் ஆலாலம்
ஆண்டவனைப் பூசித்த பேறென் றுணர்ந்திலையால்.''

ஆகவே மனிதப் பிறப்பெடுத்த ஒவ்வொ வரும் இறைவனுடைய திருவடியைத் தங்கள் தகுதிக்குத் தக்க அளவில் அமைத்து நல்ல மலர்

களை அன்புடன் இட்டு உள்ளங் குழைந்து உரு கித் துதிசெய்து நாள்தோறும் பூசிக்கவேண்டும்.

பூஜைக்கு இரு தகுதிகள் வேண்டும். ஒன்று அன்பு, ஒன்று ஆசாரம்.

உம்பர்கள் ஸ்வாமிநமோநம எம்பெருமானே நமோநம
ஒண்டொடி மோகா நமோநம எனநாளும்
உன்புகழே பாடிநானினி அன்புடன் ஆசாரபூஜைசெய்
துய்ந்திட வீணாள் படாதருள் புரிவாயே''

—திருப்புகழ்

நன்மை செய்!

கடவுதல் என்றால் செலுத்துதல் என்று பொருள். உலகங்களையும் உயிர்களாகிய நம்மையும் செலுத்துகின்றபடியால் இறைவனுக்கு கடவுள் என்று பேர் ஏற்பட்டது. நம்மையெல்லாம் செலுத்துகின்றவர் கடவுள். ஒரு வண்டியைச் செலுத்துகின்றவன் வண்டிக்குள் இருந்து செலுத்துவதுபோல் கடவுள் உயிருக்குயிராக இருந்துசெலுத்துகின்றார்.

கண்ணால் காணமாட்டாமையால் கடவுள் இல்லை என்று கூறக்கூடாது. இந்த உடம்பிலேயுள்ள உயிரை நாம் எப்போதாவது கண்ணால் கண்டதுண்டா? காண மாட்டாமையால் நாங்கள் உயிரில்லாதவர்கள் என்று கூறினால் உலகம் சிரிக்குமல்லவா? உடம்புக்குள் உயிரும் உயிருக்குள் இறையும் உறைகின்றன.

ஆகவே, கடவுள் உயிர்கள் தோறும் உறைகின்றார். ஒன்றாகி உடனாய் வேறாகியிருக்கின்றார். எவ்வுயிரும் பராபரன் சந்நிதியதாகும். ஆதலால் எல்லா உயிர்கட்கும் நாம் நன்மையே செய்யவேண்டும். உயிர்களுக்குச் செய்யும் நன்மை கடவுள் வழிபாடாகும்.

உயிர்களுக்கு வருகின்ற இடர்களை முடிந்தவரை நீக்கியும், நன்மை புரிந்தும்மகிழவேண்டும். அதுவே அறிவு படைத்ததன் பயனுமாகும்.

"அறிவினா னாகுவதுண்டோ பிறிதின் நோய்
தன்னோய்போல் போற்றாக் கடை"

என்கின்றார் திருவள்ளுவர்.

இனி கடவுள் எங்குமிருக்கிறார் என்பதனையும் மறவாமல் கருத்தில் இருத்தல் வேண்டும்.

''பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரி பூரணானந்தமே''

என்கின்றார் தாயுமானார். இந்த எண்ணம் இடையறாது உள்ளத்தில் நிலைபெற்றிருக்க வேண்டும். ஆண்டவன் நம் உள்ளத்தில் இருக்கின்றானாதலினாலும், நாம் செய்யும் தீமைகட்குத் தண்டனை தருவோன் அவனேயாதலினாலும் நாம் அவனையன்றிப் பிரிந்திருக்க முடியாமையினாலும் நாம் தீமைகளை நினையாமலும் சொல்லாமலும் செய்யாமலும் இருக்கவேண்டும். ஜீவசாட்சியாக இருந்து இறைவன் நம் எண்ணங்களையெல்லாம் அறிகின்றார். நாம் பேசும் பேச்சுக்களையெல்லாம் கேட்கின்றார். ஆதலினால் நாம் நல்லனவே நினைத்து நல்லனவே செய்யவேண்டும்.

இனி நாம் பிறர்க்குத் தீங்கு செய்வோமானால் அது நமக்கே தான் செய்கின்றோம் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. பிறருக்குச் செய்யும் நன்மையும், தீமையும் நமக்குத் திரும்ப வருகின்றன.

'நன்மையுந் தீமையுந் தான்தர வருமே'. வினை அறிவில்லாத சடம். ஆதலினால் தானே வந்து நம்மைச் சாராது. நாமும் சிற்றறிவுடையோமாதலில் நாமும் செய்த வினையை அறிந்து அடைய வல்லோமல்லோம்; ஆதலின் முற்றறிவும், பேராற்றலும் படைத்த பரம்பொருளாகிய கடவுள் அவரவர்கள் செய்தவினைகளை அவரவர்கட்குக் காலம் இடமறிந்து ஊட்டுகின்றார்.

இனி நாம்செய்த நல்வினை தீவினை செய்த அளவே வரா. ஒன்று ஆயிரமாகப் பெருகிவரும். வயலில் இட்ட விதை ஒன்று பலவாக வருவது

போல், வினைகளும் பன் மடங்கு வளர்ந்துவரும்.

ஒரு முனிவருடைய ஆசிரமத்தில் வேறு ஒரு முனிவர் உணவு உண்டுகொண்டிருந்தார். அம் முனிவருடைய சின்னஞ் சிறு மகன் விளையாட்டாக முனிவருடைய உணவில் ஒரு சிறு கல்லை எறிந்தான். முனிவர் அதனை அறியாது உணவு அருந்தினர்.

பின்னர் முனிவரின் புதல்வர் சகல நூல்களையும் கற்று அரிய பெரிய தவஞ்செய்து மாதவசிகாமணியாக ஆனார். இவர் ஒரு முறை தற்செயலாக அறக் கடவுளுடைய உலகஞ்சென்றார். அங்கு ஒரு குன்றம் இருக்கக் கண்டார். "இது என்ன?" என்று அறக்கடவுளை வினவினார். "நீர் சிறுபிள்ளையாக இருந்தபோது ஒரு முனிவரது உணவில் எறிந்த கல் இங்கு வளர்ந்துகொண்டே யிருக்கின்றது. இதை நீர் இங்கு வந்து உண்ணுதல் வேண்டும்" என்றார்.

அதைக் கேட்ட முனிவர் நடுங்கிப் பூவுலகம் வந்து அக்குன்றுக்குச் சமமான ஒரு குன்றைப் பிளந்து சிறு துண்டுகளாக்கி அவற்றை இடித்துக் கரைத்து நாடோறுங் குடித்து முடித்தார். நரக உலகில் இருந்த குன்றம் கரைந்துவிட்டது. சிலையையே உணவாகக் கொண்டதனால் அவர் சிலாதனர் எனப்பட்டார். அவர் செய்த புத்திரகாமேஷ்டியாகத்தில் அவதரித்தவர் நந்தி தேவர். ஆகவே நாம் சிறுபாவங்களையும் செய்யக்கூடாது. எல்லா உயிர்களிலும் இறைவன் இருக்கின்றான் என்று எண்ணி உயிர்களுக்கு நன்மையே செய்து நலம் பெறவேண்டும்.

"எவ்வுயிரும் என்னுயிர் போல் எண்ணி யிரங்கவுநின்
தெய்வ அருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே"

—தாயுமானார்.

நன்றி மறவேல்

பீஷ்மர் சாதல்பத்தில் படுத்திருந்தபோது யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்கள் கண்ணபிரானுடன் இருந்து அவரிடம் அநேக தர்மங்களைக் கேட்டார்கள். அப்பகுதி மகாபாரதத்தில் சாந்திபர்வம் எனப்படும். அது மனத்துக்குச் சாந்தியைத் தருவது.

பீஷ்மர் ராஜதர்மம், ஆபத் தர்மம், மோக்ஷ தர்மம் முதலிய அறம் பல இனிமையாக இயம்பினார். அவற்றுள் ஒன்று இது.

நன்றி மறந்தவன் அடையுங் கதியை இது நவில்கின்றது —

"பிதாமகரே! பெருந்தகவினரே! நன்றி மறந்தவன் நண்பரை வஞ்சிப்பவன், என்ன கதியடைவான்? அதனை எனக்குக் கூறவேண்டும்" என்று யுதிஷ்டிரர் வினவினார். பீஷ்மர் கூறுகின்றார்.

வடக்குத் திக்கில் மத்திய தேசத்தில் கௌதமன் என்ற பிராம்மணன் இருந்தான். அவன் கரிய உடம்பையுடையவன். வேதம் ஓதாதவன். பேராசையுடையவன். நல்லொழுக்கமில்லாதவன். திருடர்களின் கூட்டம் நிரம்பிய ஒரு கிராமத்திற்குச் சென்றான். அங்கு ஒரு திருடன் தன்னிடம் உள்ள பொருளைப் பலருக்குத் தானஞ் செய்தான். கௌதமன் என்ற அந்தப்பிராம்மணன்

அவன் வீட்டிற்குச் சென்று யாசித்தான். அத்திருடன் அவனுக்கு ஓராண்டுக்கு வேண்டிய பொன்னும், ஒரு வீடும், இளம் பெண் ஒருத்தியையுந்தந்தான.

பிராம்மணன் அவளுடன்கூடி மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்தான். வேடர்களுக்கு இருப்பிடமான அவ் வூரில் வசிக்கும்பொழுது அடிக்கடி அருகில் உள்ள காட்டிற்குச் சென்று, கொக்கு, அன்னம், குருவி முதலிய பட்சிகளைக்கொன்று அவைகளைத் தின்று மகிழ்ந்தான். பாவம் என்றால் பாயசமாக இருந்தது. கொலை புலை நிரம்பிய அவன் மனம் இரும்பாக—கல்லாக—கெட்டியாக இருந்தது.

ஒருநாள், அந்தவூருக்கு ஒரு தூய வேதியர் வந்தார். அவர் மரவுரி உடுத்தியவர். கருணை நிரம் பியவர். வேதாத்யயனஞ் செய்தவர். அவர் அந்த வேடச்சேரியில் உணவு கிடைக்காதவராகிக் கௌதமன் வீட்டிற்குச் சென்றார். கௌதமன் தோளில் இறந்த அன்னபட்சிகளை வைத்துக் கொண்டு நின்றான். அவன் உடம்பு உதிரத்தால் நனைந்திருந்தது. குரூரமான பார்வையும், கொடிய செயலும், கடிய மனமும் படைத்த அவனைக் கண்டு வந்த அந்தணர் நாணமுற்றார்.

"கௌதமா! நீ என்ன மூடனாக இருக்கின்றனையே? அந்தணர் குலத்தில் பிறந்த நீ இப்படி சீர்குலைந்து நிற்கின்றனையே! உன் முன்னோர்கள் எல்லாம் சிறந்த வேத விற்பன்னர்கள் ஆயிற்றே. நல்ல குலத்தில் பிறந்த நீ குலத்தை விடுத்தனையே, பாவத்தை அடுத்தனையே, நீ நரகத்துக்குப் போக முயல்கின்றாய். ஆ! ஆ! உன்னைப் பார்ப்பதும் பாவம்" என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

கௌதமன் நாணமுற்றான். பின்னரும் அவன் மனம் பாவத்திலேயே சஞ்சரித்தது. பொருளில் விருப்பமுள்ளவனாகிப் புறப்பட்டான். பலப்பல இடங்களுக்குப் போனான். கடல் யாத்திரை செய்யும் வியாபாரிகளைக் கண்டான். அவர்களுடன் கூடிச் சென்றான். ஒருநாள் வழியில் மதம் பிடித்த யானை வந்து அவ்வியாபாரிகளில் பலரைக் கொன்றுவிட்டது. பிராம்மணன் எப்படியோ தப்பித்துக்கொண்டான். வட திசையை நோக்கி ஓடினான். ஒருவித உதவியுமின்றி பசிதாகத்தால் களைப்புற்று வாடினான்.

சிறந்த வனத்தை யடைந்தான். அவ் வனத்தில் எல்லா மரங்களில் எல்லாக் காலங்களிலும் பூத்திருந்தன. இந்திரனுடைய நந்தவனம் போல் அது காட்சியளித்தது. அரசு, ஆச்சா, அகில், மா, பனை, பலா, ஆல் முதலிய மரங்களும் சந்தன மரங்களும் நெருங்கியிருந்தன. அழகான அந்த வனத்தில் யட்சர்களும் கின்னரர்களும் இனிய கானம் புரிந்தார்கள். அங்கு நறுமணம் வீசிக்கொண்டிருந்தது. அழகிய பறவைகள் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன. மனிதனுடைய முகம் போன்ற முகத்தையுடைய பாருண்டம் என்ற புகழ் பெற்ற பறவைகள் மேலே பறந்து கொண்டிருந்தன. பொன்னிறமான மணல்கள் நிரம்பியுள்ளதும் அதிசயமுடையதுமான அவ்வனத்தைக் கண்டு சுவர்க்கத்தை யடைந்தவனைப்போல் அவன்மகிழ்ச்சியடைந்தான். மேடு பள்ளமில்லாத ஒரு பகுதியில் லட்சுமிதேவி வாசம் பண்ணுவதும் வானளாவி நிற்பதும் அமுதம் போன்ற நிழல் தருவதுமான ஓர் ஆலமரத்தைக் கண்டான். அம் மரம் குடைபோல் கவிழ்ந்திருந்தது. சந்தனத்தால் நனைந்தது போன்ற குளிர்ந்த இலைகளும், கண்ணைக் கவரக்கூடிய அழகிய மலர்

களும், தேவர்களுடைய வீடுகள் போன்றதுமான பல மரங்கள் அதைச் சூழ்ந்திருந்தன. உத்தமமான அம்மரத்தினடியில் கௌதமன் அமர்ந்தான். இனிய மணமுள்ள காற்று வீசியதினால் அவனுடைய களைப்பு நீங்கியது. அவன் அப்படியே படுத்து உறங்கிவிட்டான்.

கதிரவன் மேற்கடலில் முழுகினான். காசிபருடைய பிள்ளையும் அறிவுள்ளதும், பிரமதேவரிடம் தோழமை பூண்டதும் கொக்குகளுக்கு அரசும் ஆகிய ராஜதர்மன் என்ற உத்தமமான பறவை பிரமலோகஞ் சென்று பிரமதேவரிடம் அளவளாவிப் பேசிவிட்டுத் தன் இருப்பிடமாகிய அந்த ஆலமரத்திற்கு வந்தது. தேவகன்னிகையிடம் பிறந்ததும், நல்ல காந்தியுள்ளதும், அறிவு நிறைந்ததும் புகழ்படைத்ததும் ஆகிய அப்பறவை சூரியனுடைய ஒளி போன்ற உயர்ந்த அணிகலன்களை அணிந்திருந்தது. அப்பட்சியைக் கண்டு கௌதமன் அதிசயம் அடைந்தான். அதனைக் கொல்லவேண்டும் என்று கருதினான்.

பட்சி, "ஓ பிராம்மணரே! உமக்கு நல்வரவு. என்னுடைய வீட்டை யடைந்த உம்மை நான் உபசரிக்கும் கடமை பூண்டிருக்கிறேன். நீர் எனது அதிதி. உமக்கு வேண்டியவற்றை யெல்லாம் நான் தருவேன். பசியாலும் தாகத்தாலும் நீர் களைப்புற்றிருக்கின்றீர்" என்றது. அதனுடைய அழகையும் இனிய குரலையும் கனியமுதம் போன்ற குணத்தையும் பார்த்து அவன் ஆச்சர்யம் அடைந்தான்.

ராஜ தர்மன், "ஐயோ! நான் காசிபருடைய புத்திரன். தாட்சாயணி என்ற மகா பதிவிரதை என் தாய். பிறருக்கு உதவி செய்வதே என்னுடைய வேலை. உம்மைப் பார்த்தால் இரக்கம்

ஏற்படுகின்றது. நல்ல குணங்களை யுடையவராக நீர் காணப்படுகின்றீர்'' என்று கூறியது. பின்னும் சகால மரத்தின் நறுமலர்களைக் கொண்டு வந்து மெத்தைபோல் பரப்பி அதில் அவனை அமரச் செய்தது. கங்கா நதியில் வசிக்கும் மீன்களைக் கொணர்ந்து அவனுக்கு முன் குவித்தது. நெருப்பை மூட்டியது. உலர்ந்த சுள்ளிகளைக் கொணர்ந்து நெருப்பை அதிகப்படுத்தியது. ''ஐயா! உணவு செய்யும்'' என்று அன்புடன் கூறியது.

பிராம்மணன் மீன்களை நெருப்பில் சுட்டு உண்டு பசியாறினன். அவனுடைய களைப்பை மாற்றும்பொருட்டு ராஜதர்மன் தனது சிறகுகளை வீசியது. மலர்களை நிரம்பக் கொணர்ந்து பரப்பிப் படுக்கையமைத்து ''ஐயனே! இதில் சுகமாகப் படுத்துக் கொள்ளும்'' என்றது. அவன் அதில் ஆனந்தமாகப் படுத்துக் கொண்டான்.

அவன் அருகில் பறவை யமர்ந்து, உறவினரைப் போல உபசரித்து, ''தாங்கள் யார்? தங்கள் உறவினர் யார்? எங்கு வந்தீர்?'' என்று கேட்டது.

''நான் கௌதம கோத்திரத்திற் பிறந்தவன்; பிராம்மணன்; என் பேர் கௌதமன். மிகுந்த ஏழை. கப்பலில் சென்று பொருள் தேடலாம் என்று நினைத்து வந்தேன்'' என்றுன்.

ராஜதர்மன் என்ற பட்சி, ''ஐயா! நீர் வருந்த வேண்டா; நல்ல நண்பனையுடையவனுக்குத் துன்பம் வராது; உனக்கு நான் தக்க உதவிகளைச் செய்வேன். நிரம்பிய தனத்தை நீர் அடையும் உபாயத்தை உரைப்பேன். கவலையை விட்டு விடும். பொருளை அடையத்தக்க வழி நான்கு என்று வியாழ பகவான் கூறியிருக்கின்ருர்.

கல்வி, பொன், அறிவு, நண்பன் இந்த நான்கும் என அறிக, அன்பரே! நான் உமக்கு நண்பனுகின்றேன். உம்மைத்தனவந்தனுகச்செய்வேன். உமக்கு நிரம்பவும் பொருள் வரும் வழியைக் கூறுகின்றேன்; கவலையை விடும்" என்று இனியமொழி கூறியது.

அன்றிரவு சுகமே கழிந்தது. மறுநாள் காலை கொக்கரசன், "பிராம்மணரே! இரவு சுகமே கழிந்ததா? உடம்பு நலமாக இருக்கின்றதா? மனம் சாந்தியாக உளதா? இனி உமக்குப் பொன் வரும் வழியைச் சொல்லுவேன். இதோ இந்த வழியாகச் செல்லும்; இங்கிருந்து மூன்று யோசனை தூரம் சென்ருல் மனு விரஜம் என்ற நகரை யடைவாய். அசுரர்களுக்கு அதிபதியும் மகானுபாவனும் ஆன விருபாட்சன் என்ற புகழ் பெற்றவன் இருக்கின்ருன்; அவன் என்னுடைய நண்பன்; அவன் பரம உபகாரி. நீர் அவனிடம் செல்லும். இதோ இந்த என் உடம்பிலுள்ள பொன் போன்ற இறகைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து என்னுடைய நண்பன் என்று கூறும்; அவன் உமக்கு நிரம்பவும் பொன்னும் மணியும் வழங்குவான்; சந்தேகமில்லை. உமக்கு நன்மையே வரும்; போய் வாரும்" என்று கூறியது.

"நல்லது" என்று கூறிக் கௌதமன் அமுதத்துக்கு ஒப்பான பழங்களைத் திருப்தியாக உண்டுவிட்டு ராஜதர்மாவிடம் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டான்.

சந்தன மரங்களும் அதில் ஆச்சா முதலிய மரங்களும் நிரம்பிய வனத்தின் வழியே சுகமே நடந்தான். பின்னர் மனு விரஜம் என்ற பட்டினத்தை யடைந்தான். கடைக்காவலர்கள் சென்று அவன் வரவை விருபாட்சனிடம்தெரிவித்தார்கள்.

அவனை அவன் முறைப்படி மரியாதை செய்து வரவேற்ருன். கௌதமன் அந்நகரின் சிறப்பைக் கண்டு வியந்தான்.

விருபாட்சன் வேதியனை நல்ல பீடத்தின்மீது இருக்கச் செய்தான். பாதநீர் கொடுத்து பூஜித்தான். "நீர் என்ன கோத்திரம்? வேதங்களையெல்லாம் நன்கு அத்யயனம் செய்திருக்கின்றீரா? நீர் எங்கிருந்து வருகின்றீர்? உமக்கு நல்வரவு" என்று கூறினன்.

பிராம்மணன், "அன்பா! நான் மத்திய தேசத்தவன். வேடர்கள் வாழும் சேரியில் வாழ்கின்றேன். ஒரு வேடுவச்சி இரண்டாவது முறையாக என்னை மணந்து கொண்டாள். நான் வேதம் படிக்கவில்லை. வாடி வந்தேன். உனது நண்பனுகிய ராஜதர்மன் என்ற கொக்கு என்னை உன்பால் அனுப்பியது."

விருபாட்சன் இதைக் கேட்டு உள்ளத்தில் ஆலோசிக்கிருன். "இவன் வேதம் படியாத பதிதன். இழி குலத்தாளை மணந்தவன். இவன் எப்படி ராஜதர்மாவுக்கு நண்பனுனன். அப்பட்சி உத்தம குணமுடையது. எனக்கு உடன் பிறந்தானைப் போன்ற நட்புடையது. அதன் விருப்பத்துக்காகவாவது இவனுக்கு நான் உதவி செய்ய வேண்டும். நாளை கார்த்திகை மாதம் பௌர்ணமி. ஆயிரம் வேதியர்கள் நாளை என் அரண்மனையில் போஜனஞ் செய்வார்கள். அவர்களுடன் இவனும் உபசாரம் பெறட்டும்" என்று தனக்குள் சிந்தித்தான்.

மறுநாள் ஆயிரம் பிராமணர்கள் வந்தார்கள். அவர்களுடன் கௌதமனும் சேர்ந்துகொண்டான். எல்லோரும் சந்தனம் பூசிக்கொண்டார்கள்; மாலை சூட்டி அவர்களை நன்கு உபசரித்தான். விருபாட்

சன். அவர்களைச் சிறந்த அதிதிகள் என்று கருதி தங்கப்பாத்திரங்களில் பாலும் தேனும் நெய்யும நிறைத்து தானம் பண்ணினன். அவன் இவ்வாறு ஆஷாடமாதப் பூரணையிலும் மாக மாதப் பூரணை யிலும் பிராம்மண அதிதிகளை வரவழைத்து மிக்க பய பக்தியுடன் வழிபட்டுத் தானதருமங்களைச் செய்வான்.

அத்தனை அந்தணர்களுக்கும் பொன்னும் நவரத்தினங்களும் தட்சிணைகளாகத் தந்தான். கம்பளங்கள், பொன்னுடைகள், வைர வைடூரியங் கள் இழைத்த தங்கப்பாத்திரங்களை வழங்கினன். "உங்களுக்கு வந்தனம். நீங்கள் சுகமே போய் வாருங்கள்" என்று விடை கொடுத்தான். பிராம மணர்கள் தங்களுக்குத் தந்த தங்கப்பாத்திரங் களையும் நவமணிகளையும் ஆடை அணிகலன்களை யுஞ் சுமந்துகொண்டு அவனை வாழ்த்தி விட்டுச் சென்றனர்கள்.

கௌதமனும் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன், தனக்குத் தந்த தங்கப்பாத்திரங்கள், பொன், ஆடைகள், நவரத்தினங்களையும் சுமந்துகொண்டு புறப் பட்டான். விரைவாக ஆலமரத்தை யடைந்தான். ராஜதர்மா பசிதாகத்துடன் களைத்து வந்த அவனை அன்புடன் வரவேற்றது. சிறகால் வீசிக் காற்றை யுண்டாக்கி அவனுடைய களைப்பை மாற் றியது.

"அன்பரே! நீர் சுகமே சென்று விரூபாட் சனைக் கண்டீரா? என் நண்பனகிய அவன் உம் மைத் தக்கபடி உபசரித்தானு?"

"நிரம்பப் பொன்னும் மணியுந் தந்தான். உன் நண்பன் என்ற வகையினல் நல்ல மாதிரி என்னை வரவேற்று அன்புசெய்தான். ஒரு குறையுமில்லை" என்ருன்.

கொக்கு நல்ல இனிய கனிகளைக் கொணர்ந்து தந்து பசியாறச் செய்தது. மலர்களைப் பரப்பியது. கௌதமன் அதன்மீது படுத்தான். ராஜதர்மா என்ற அந்தக் கொக்கும் மிக்க அன்புடன் அவன் அருகில் படுத்து உறங்கியது.

'நான் நாளை காலை இந்தப் பொன் முதலியவைகளைச் சுமந்துகொண்டு நடந்துபோகவேண்டும். நெடுந்தூரம் உளது. வழியில உணவு கிடைப்பது அரிது. ஆதலால் நிரம்பவும் பருத்திருக்கின்ற இந்தக் கொக்கைக் கொன்று எடுத்துக் கொண்டால் வழிக்கு உணவாக உதவும்' என்று நன்றி கெட்ட அப்பாதகன் ஆலோசித்தான்.

தன் அருகில் நம்பி உறங்கிக் கொண்டிருந்த அந்த அன்புள்ள பட்சியை, அருகில் எரிந்து கொண்டிருந்த ஒரு கொள்ளிக் கட்டையை எடுத்துக் கொன்று விட்டான். அவன் மனத்தில் சிறிதாவது கருணையில்லை. அப் பறவையைத் தீயினால் சுட்டுப் பக்குவம் பண்ணினான். அதை ஒரு தோளில் வைத்துக்கொண்டு பொன் குவியலை எடுத்துக்கொண்டு வேகமாகப் புறப்பட்டான்.

விருபாட்சன் என்ற அசுர மன்னன் வழக்கம்போல் தனது நண்பனாகிய தாட்சாயணியின் பிள்ளை ராஜதர்மன் வராமலிருப்பது பற்றி வருந்தினான். அதற்கு ஏதாவது வந்துவிட்டதோ என்று துக்கப்பட்டான். தன் புதல்வனைப் பார்த்து "மகனே! எனது நண்பனாகிய ராஜதர்மனைக் காணேன். அது எப்பொழுதும் முதல் சந்தியில் பிரமதேவரை வணங்கிச் செல்லும். சென்று திரும்பும்போது என்னைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் போகும். அது வராமையால் என் மனம் வருந்துகின்றது. புத்தி கலங்குகின்றது. ஒரு வேளை அத

மனுன பிராம்மணனால் அதற்கு ஆபத்து வந்தி ருக்கக் கூடும். நீ சென்று அதன் நலத்தை யறிந்து வா'' என்றான்.

அம்மைந்தன் பல அசுரர்கள் சூழப் புறப்பட் டான். ஆலமரத்தினிடம் வந்தான். ராஜதர்மா வின் இறகுகள் சிதறுண்டு கிடப்பதையும் அதன் உதிரத்தால், பூமி நனைந்திருப்பதனையுங் கண் டான். 'அந்தோ!' என்று கூவி யழுதான். அந்தப் பாவியை விடக்கூடாது என்று எண்ணி அசுரர் களுடன் வேகமாக ஓடினான். வழியில் கௌத மனைப் பிடித்து. ''சண்டாளா? நன்றி மறந்த நாயே! உனக்கு நற்கதி கிடைக்குமா? நீ பிராம் மணனா? உண்ட வீட்டிற்கு இரண்டகஞ் செய்த வனே! அறிவில்லாத அதமனே'' என்று வைது, அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு தந்தையிடம் காட் டினான்.

விருபாட்சன் ''இப்பாதகனைக் கொல்லுங்கள் இவனுக்கு என் நண்பன் எந்த எந்த வகையில் உதவி செய்தான்.

''ஆய்ந்தாய்ந்து கொள்ளாதான் கேண்மை கடைமுறை
தான்சாந் துயரந் தரும்''

என்றபடி கொடியவர்களுடைய கூட்டுறவால் மடிய நேர்ந்தது. இவனைக் கண்டம் கண்டமாக வெட்டுங்கள்'' என்றான்.

உடனே அசுரர்கள் கத்தியெடுத்துத் துண் டித்தார்கள். விருபாட்சன் ''நன்றிகெட்ட இப் பாதகனை நான் தின்னமாட்டேன். இவன் உடம்பை வேலைக்காரர்களிடம் கொடுங்கள்'' என்றான்.

வேலைக்காரர்களும் பிற அசுரர்களும் நன்றி மறந்த அவனைத் தின்ன மறுத்துவிட்டார்கள். அவனுடைய மாமிசத்தை நாய் நரிகளிடம் இட்டார்கள். நாய் நரிகள் முதலிய கொடிய விலங்குகளும் மோந்து பார்த்துவிட்டு அருந்தாமல் ஓடி விட்டன.

உலகில் குருதாரகமனம் களவு கொலை புலை முதலிய பாவங்களைச் செய்தவர்கட்குக் கழுவாயுண்டு. நன்றி மறந்தவருக்கும் நண்பரை ஏமாற்றியவருக்கும் கழுவாய் கிடையாது.

விருபாட்சன் ராஜதர்மா என்ற கொக்கை சந்தனக கட்டைகளின் மீது தகனஞ் செய்தான். அப்போது இந்திரன் வந்து அமிர்தத்தால் நனைத்தான். கொக்கு உயிர் பெற்று எழுந்து இந்திரனைக் கண்டு வணங்கி, "என் அன்புள்ள நண்பன் கௌதமன் எங்கே? அவன் இன்றி நான் வாழமாட்டேன்" என்று நவின்றது.

அதனுடைய இனிய சொல்லுக்காக இந்திரன் கௌதமனைப் பிழைப்பித்தான். கௌதமன் மிக்க நாணத்துடன் தன் மூட்டையைச் சுமந்து வேடச் சேரிக்குச் சென்று சில காலம் வாழ்ந்து நரகத்தை யடைந்தான்.

ஆதலால் நண்பர்களுக்குத் தீங்கு செய்யக் கூடாது. நன்றி மறக்கக் கூடாது. நன்றி மறந்தவனும் நட்புகெட்டவனும் கொடியநரகினை யடைவான்.

ஒருவனுக்குத் தன லாபம் மித்திர லாபம் இந்த இரண்டினும் மித்திர லாபமே சிறந்தது என்று பீஷ்மர் தருமருக்குக் கூறினர்.

